Ч. 118 (14.661). Львів, вівторок 1. червня 1937 Оплата почтова уплачена готівкою Рік LVII.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ ВРАНЦІ

РЕДАКЦІЯ Й АДМІНІСТР.: ЛЬВІВ, РИНОК Ч. 10. II. ПОВ.
Телефон Редакції й Адм.: 229-41
Телефон Друкарні 229-26
Адреса для телегр.: Діло Львів
Конто: П. К. О. Львів 504.060.
„ Банку Чеських Легіон. Прага „Діло".
Рукописів не звертаємо.

ПЕРЕДПЛАТА В КРАЮ:
Місячно . . . . . 5.00 зол.
Чвертьрічно . . . . 15.00 „
Піврічно . . . . . 30.00 „
Річно . . . . . . 60.00 „
В АМЕРИЦІ 1.50 ДОЛ. У ЧЕХОСЛОВАЧЧИНІ 30 КОР. Ч. У ВСІХ ІН. КРАЯХ 7.50 ЗОЛ. П.
ОДИН ПРИМІРНИК 20 сот.

Серед молоді УССР є елементи ворожі урядові.

У Києві відбувається 13. зїзд КП(б)У, на якому Косіор виголосив реферат. У дискусії над рефератом секретар центрального комітету УССР Андреєв признав, що серед молоді УССР є елементи ворожі урядові. Інші промовці критикували Постишева. Під його проводом — мовляв — київська організація не мала нічого спільного з большевизмом; на зборах не вели ніякої конкретної праці, лише славословили Постишева. Інші ствердили, в УССР не вводять в життя постанов центрального комітету компартії; напр. Донбас не виконує пляну продукції, дарма, що дістав досить грошей.

ЩІДНОМ РЕЛІГІЙНИХ ПОЧУВАНЬ В УССР.

Київський кореспондент „Правди" подає в числі з 13. V.: „Вже від трьох днів відбуваються на київських цвинтарях традиційні „гробки". Попи цілими десятками переходять повз могили, уряджуючи в такий спосіб справжню параду слуг релігійного культу. Тут перемішалися представники чорного і білого духовенства всіх напрямків, „живісти", „мертвяки", „українські автокефалісти". Як видно церковницькі кола готувалися довго до „поминального тижня". Вони організували свій виступ згідно з детально розробленим пляном. Одним з головних номерів був виступ безногого попа в ризах. Сотки люду напливали в ці дні на цвинтарі, головно жінки та старі люди, але було багато й дітей, а між ними і школярів. На свій сором торговельні підприємства Києва виявили в ці дні незвичайну жвавість. На цвинтарі посунулись цілі відділи морозивників та яточників та вози з пивом та квасом. Церковники розвивають енергійно свій рух, але цього не можна сказати про організації войовничих безбожників та комсомол. Вони навіть і не думали про те, щоб зявитися в цих днях на цвинтарях.

Офінор.

Несподівана димісія японського уряду.

Райтер подає з Токіо: Уряд Гаяшія подався до димісії, бо в новому парляменті утворилася опозиційна більшість шляхом порозуміння двох найбільших партій: Мінсеїто і Сеюкай, які противляться впливові військових кол на державні справи. Предсідник парляменту домагається, щоб утворити національний уряд, в якому могли би співпрацювати всі партії.

Як подає Авас, більшість міністрів висловилася за димісією підчас засідання, яке скликав голова прибічної ради Гіранума і премієр.

Еспанські червоні літаки збомбардували нім. кружляк

ВБИВАЮЧИ 23 ОСОБИ.

Еспанські червоні літаки, що летіли на Майорку, заатакували по дорозі коло острова Ібізи німецький кружляк „Дойчлянд" (первісно розійшлась була поголоска, що йде про кружляк „Адмірал Шер"). Вони скинули 12 бомб, з яких 4 впали на чердак кружляка. Одна бомба пробила чердак і вибухла внутрі кружляка, вбиваючи 19 моряків і ранячи 11; друга вибухла на передньому чердаку, вбиваючи 4 моряків.

Разом згинуло 23 моряків і дуже багато ранених.

„Дойчлянд" з прапором опущеним до полови машту причалив до Гібральтару; всі інші судна, що стоять у тамошній пристані, зробили те саме. 20 найважче ранених перевезено до військового шпиталю в Гібральтарі.

ВАЛЕНСІЯ ВИКРУЧУЄТЬСЯ.

Комітет валенсійського уряду твердить, що бомбардування кружляка „Дойчлянд" було актом самооборони. Німецький кружляк — мовляв — обстрілював червоні літаки підчас розвідчого лету на Балеари; тоді вони скинули 12 бомб, з яких 4 впали на „Дойчлянд". Літаки буцім то пізніше дізналися, що вони звели бій з німецьким кораблем.

ЩО НА ТЕ БЕРЛІН?

Як подає Авас, політичні кола не подають точніше, як уряд зареагує на збомбардування кружляка „Дочлянд". Фон Рібентроп закомунікує рішення берлінського уряду на нинішньому засіданні комітету неінтервенції.

З міродатних джерел повідомляють, що вчора (в неділю) вечором німецький уряд вирішив свою поведінку у звязку з нападом на „Дойчлянд"; у цій справі він правдоподібно порозуміється з Римом і Льондоном. Мін. Ґерінґ негайно вернувся з Веймару до Берліна спеціяльним літаком.

ЗАГРОЖУЄ ВЕЛИКИЙ МІЖНАРОДНІЙ КОНФЛІКТ.

Авас подає: Розійшлася вістка, що німецький уряд вирішив уже нині зареагувати на збомбардування кружляка „Дойчлянд". Це викликало деякий неспокій у політичних колах Парижа й Льондону, які зрештою не вірять, щоби Берлін поставив перед доконаний факт комітет неінтервенції та узяв на себе безпосередню ініціятиву, якої міжнародні наслідки були би дуже поважні.

ЖЕРТВИ

Німецьке Інформаційне Бюро подає, що на кружляку „Дойчлянд" згинуло 23 особи, а 83 ранено, з того 19 важко.

При зміні адреси просимо подавати й стару адресу.

Адміністрація.

XIX-та конвенція

УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНЬОГО СОЮЗУ.

Ню Йорк, 20. травня 1937.

Коли в жовтні 1914 р. прибув я вдруге в Америку, довідався я на самому вступі, що дотеперішній Руський Народній Союз перемінено саме на Український Народній Союз. Ця переміна і ще більше основна зміна статуту, коштувала цю найстаршу американсько-українську організацію к. 15.000 членів, бо після кількох місяців число членів Українського Народнього Союзу змаліло із 20.0000 на 6.0000. Здавалося тоді, що У. Н. Союз захитаний у самих основах.

Але тодішні урядовці, з головним фінансовим секретарем, небіжчиком **Семеном Ядловським на чолі**, інакше дивились на цю подію. Вони оцінювали, що таке потрясення поклало фінансову підставу під дальше істнування У. Н. С. Кожний член, що відступав від організації, залишав свої гроші, заплачені як асекураційну премію, у користь тих членів, що лишилися в організації та в користь будучих членів. Сьогодні нараховує У. Н. Союз **близько 32.0000 членів із 4 і пів міліонами долярів маєтку.** Безперечно, що це найсильніша українська організація поза межами України і найбільш незалежна з усіх українських організацій на цілому світі під кожним оглядом. Вона нараховує 400 відділів, розміщених по цілому просторі Злучених Держав Америки.

Форма організації незрозуміла для галицьких українців, бо такої на українських землях не було. Є це наскрізь робітнича асекураційно-допомогова організація, що, крім виплат посмертного та ріжних допомог на випадок каліцтва чи недуги, має ще чисто національну ціль на меті. Припадок хотів, що У. Н. Союз перед 40 роками закупив на власність тодішній єдиний український тижневик в Америці, нашу тепер **щоденну газету „Свободу"**, і через це став неначе забороло чи твердинею української ідеї за океаном. Міліони гроша з'брали відділи У. Н. С. та головний уряд на ріжні народні цілі в Америці і в старому краю за час свого понад 40-літнього істнування. **Всі події в рідному краю відбиваються голосним відгомоном серед членів У. Н. Союзу.** Саме перед кількома місяцями появилася велика Пропамятна Книга У. Н. С. з нагоди його ювилею, зредагована під проводом д-ра Луки Мишуги. Вона віддзеркалює все народнє життя в Америці за близько 50 літ.

Коли хтонебудь пише про У. Н. С. для українців в Европі, мусить мати на увазі мале обзнайомлення европейських українців з відносинами серед українців в Америці. Тому все треба пригадувати основні факти.

Вони потрібні теж для зрозуміння ходу недавньої конвенції У. Н. Союзу. Є це так звана **19-та конвенція, що відбулася від 10. до 15. травня в столиці Злучених Держав, у місті Вашингтоні**, у великій „вічевій" салі готелю Вашингтон, пів сквера від президентової резиденції, Білого Дому. Шумна назва „конвенція" — це загальне зібрання представників організації, вибираних кожним відділом в означеному часі. Таких делегатів прибуло на конвенцію аж 400 і вони мали на підставі статуту законодатну владу. Могли теоретично завісити всі дотеперішні постанови статуту і вирішити дальшу долю організації. У числі делегатів знайшовся і підписаний, як висланник одного з нюйорських відділів У. Н. С.

Хто хотів би глядіти на конвенцію У. Н. С. як на український національний парлямент, той дуже завівсяб. Коли це і є парлямент, то лише парлямент У. Н. С. і лише про справи У. Н. С. можна на такій конвенції радити. Але, хоч конвенція тягнеться звичайно цілий тиждень, то число справ, вирішених на ній у перших днях, є мінімальне. Настрій делегатів у самих початках є незвичайно бурливий. Европеєць, що приглядавсяб такій конвенції, відразу набрав би враження, що делегати рознесуть на шматки цілу організацію і самі розїдуться до дому кожної хвилини. На ділі є це **американська атмосфера, яка дає всяким конвенціям повно нагоди до примітивних вигуків, як свого роду спорту. Не** могла бути інакша й українська конвенція, хоч між делегатами не було слідно злоби. Були, що правда, одиниці, які творили засадничу опозицію проти теперішніх урядовців У. Н. С., але ця опозиція прямувала до того, щоб самій загорнути провід організації у свої руки. Колиж приходило до голосування над справами організації, ці опозиційні ріжниці розпливалися, а протилежности набирали річевого характеру.

В цей спосіб засідання чи наради конвенції тягнулися від год. 8 або 9 рано до 1. сполудня і від 2.30 до 6 веч., подекуди з вечірніми сесіями. Хоч наради розпочалися в понеділок 10-го травня, то не могли покінчитися скорше, як після півночи в суботу 15, чи радше ранком у неділю 16. травня. **Покінчилися цим разом мирно** і делегати розїхалися без жалю, хоч багато з них не могли бути вибрані до дирекції чи там до Головного Уряду У. Н. С. Тому, що розїздилися мирно, нема причини побоюватися, щоб конвенція пошкодила розвиткові У. Н. С., як це бувало зправила після минулих конвенцій.

Делегатів тримала разом ідея і... виплата дієт. Вони самі ухвалили платню по 15 дол. денно, крім коштів подорожі з ближчих та подальших місцевостей. Дієти виплачено щойно в часі віддання тайних голосів на вибір нового уряду, отже мало хто міг виїхати до дому перед покінченням конвенції. Кошти конвенції покриваються з конвенційного фонду (тепер понад 50.000 дол.). На конвенційний фонд складають самі члени повні 4 роки по кілька центів у додатку до своїх правильних членських місячних оплат. Кожна година нарад коштувала коло 1.500 дол., і колиб брати строго економічно, то протрачено половину гроша за змарнований час на крики та опозиційні внески. **Але це привилей делегатів і на це не має ніхто ради. Великим коштом мусимо вести школу парляментаризму на вільній землі Вашингтона.**

Колиб запитати, над чим властиво радили делегати, тоді справа представляється інакше. Отже: насамперед треба було вибрати президію конвенції і ріжні комісії. Це забрало перший день. Але це було і взаємне пізнання делегатів і орієнтація їх, хто на що кандидує і хто на що надається. Щойно другий та дальші дні були присвячені звітам уступаючого уряду та критиці звітів. Коли в середу на кінці пополудневої сесії один із членів контрольної комісії виказав „документально", що теперішній уряд змарнував понад 150.000 дол. гроша за час 4-літнього урядування, то були делегатки, що вибухли голосним плачем розпуки. А коли після двох днів головний уряд виказав **нестійність закидів**, то фінансовий секретар, що був головним підсудним, не лише дістав заяву довіря, але вийшов як єдиний кандидат на урядовця на дальші 4 роки, а обвинувачуючий член контрольної комісії дістав заяву недовіря за надужиття влади.

Крім звіту мусіли делегати ухвалити ще **зміну статуту**. У четвер вечором на нічній сесії повстала така опозиція проти самих спроб відчитати проект, що треба було розійтися буквально з нічим і заходила небезпека, що конвенція не полагодить найважнішої справи, вимаганої законами деяких стейтів. Чути було, що доля конвенції в небезпеці. Страх зігнав усіх інтелігентів-правників, імігрованих з рідного краю та тут вже уроджених і вихованих адвокатів. Вони зійшлися на свою нараду, переглянули основно пропоновані зміни стутуту й уложили тактику. **Чергового дня рано конвенція приняла статут до двох годин і доля Союзу була врятована.**

Після того йшли наради вже гладше, хоч і серед приготувань до найважнішої точки тобто до намічення кандидатів на урядовців та до вибору самого уряду. В тому часі **вирішено відділити газету „Свободу" від У. Н. С.** та створити для неї під опікою У. Н. С. окрему видавничу спілку. На підставі повновласти, даної головному екзекутивному комітетові, можна буде перенести „Свободу" з Ню Джерзі до Ню Йорку і тут дати їй зовсім самостійні підстави розвитку. Досі „Свобода" мала примусових передплатників, тобто членів У. Н. С. Відтепер нові члени не будуть примусові передплачувати газету і вона мусить спиратися на читачах.

Загалом треба признати, що **конвенція стала на висоті свого завдання**, не зважаючи на її темні сторони. Успіх треба приписати дотеперішньому урядові та редакції „Свободи", що вміли конвенцію підготовити. Велику ролю на самій конвенції відограла вже тут уроджена інтелігенція і вона дістала за це заплату, бо дісталася до контрольної комісії. А це **великий поступ від часу, коли після усунення колишніх священиків-патріотів У. Н. С. вели майже виключно самі енергійніші одиниці із простих робітників.**

Для української справи конвенція принесла теж великий успіх. Вашингтонські щоденники містили обемисті звіти про конвенцію та подавали замітки про український нарід; пятьох сенаторів прийшло зложити конвенції привіт, виголошуючи відповідні промови, а цілу низку промов виголосили посли („репрезентанти") до вашингтонського конгресу, що прийшли на бенкет делегатів у четвер вечер. Це була справжня нагода для них зійтися з представниками українського громадянства.

Д-р Семен Демидчук.

Париська міжнародня вистава мистецтва і техніка в модерному житті.

ВРАЖІННЯ В ДЕНЬ ВІДКРИТТЯ ВИСТАВИ.

Париж 25. травня 1937.

I.

Через головні вулиці нового міста-вистави, яке збудували в середині Парижа між площею де-ля Конкорд і гренельським мостом, між трокадерською палатою і военною школою, перейшов ліс циліндрів. Військо презентувало зброєю, орхестри грали раз-у-раз Марсилезу, а Президент республики проголосив слова відкриття вистави, подиктовані протоколом при супроводі сто й один гарматніх вистрілів.

В елізейській палаті відбуваються ґалеві приняття шефів закордонних делеґацій, що святочно відкривають свої „національні доми". Вчора витали наслідника престола Норвегії, нині фінансового диктатора Німеччини д-ра Шахта, завтра японців і т. д.

А в міжчасі на виставовій площі продовжуються цілий день і цілу ніч роботи та викінчують павільони чи уставляють у салях експонати. Покищо можемо тільки в загальному нарисі подати перші наші враження. Враження чогось величавого що твориться і буде викінчене, але щойно за кілька тижнів; бо кожна світова вистава, зовсім навпаки, як це буває у людей, чим старша — тим краща.

II

Ми стоїмо на площі коло нової палати Трокадеро на терасі біля підземного театру, терасі з розкішною панорамою на Шан-де-Марс — т. зв. Поля Марса; у наших стіп нове штучне озеро і сотки водограїв.

Дивлячись униз (палата Трокадеро є на горі і біля неї є і головний вхід на виставу, т. зв. почесна брама, біля обеліска в честь миру), наш зір паде відразу на міжнародній квартал: національні павільони европейських і заморських держав.

В тій розкішно розкиненій китиці „національних домів: скандинавських, надбалтійських, балканських, середньо-европейських і західно-европейських держав домінують два без сумніву найкращі павільони: німецький і совітський. Німецький дім закінчений високою вежею, на якій сидить орел, що глядить на павільон СССР, а радше на велитенський статуй на даху совітського павільону: мужчину і жінку, що йдуть, несучи злучений серп і молот. У тій дільниці є теж дім Японії, Єгипту, Палестини й Сіяму.

А над самою Сеною положені величезні павільони Бельгії, Швайцарії, Італії (ліворуч за мостом Єною) та національні доми Великої Британії, Швеції, Чехословаччини і Злучених Держав Північної Америки (праворуч за мостом Єною).

Довкруги вежі Айфля переривається на хвилину міжнародня дільниця, щоб відступити місце радіовій стації, палаті преси, палаті реклями, опісля знову входимо в чужі й далекі краї: Австралію, Південну Африку та в південно американські держави: Мексик, Венецуелю, Перу і Бразилію.

III.

Оглядаємо теж цілу Францію в мініятурі: французьку провінцію і французьке село та причалимо кораблем до французьких кольоній, бо заморські французькі посілости збудовані на острові по середині ріки. Відтворені там краєвиди заморської Франції: держав Леванту, Марока, Альжирії, Тунісу, французької східної Африки, французької західної Африки, Ґваделюпи, Ґіяни, Мартиніки, Мадагаскару, Індокитаю.

А далі звиджуватимемо сотки павільонів що ілюструватимуть зміст і ціль вистави: представити ролю та значіння мистецтва й техніки в модерному житті; ми ввійдемо і в чародійну палату винаходів, що по думці організаторів є архитвором вистави.

У це чародійне нове місто-виставу можна прибути залізницею, автом, літаком і кораблиSком. Зрештою просимо читачів ще трохи потерпеливитись, бо не можемо описувати ще зачинених чи невикінчених павільонів. На все прийде черга і пора.

Юрій Студинський.

Відкриття сесії Ліґи Націй і меншинева справа.

Женева, 25. травня 1937.

Звичайна 97. сесія Ради Ліґи Націй відкрилась дня 24. ц. м. під проводом посла Еквадора, Кеведо, приватним засіданням, що тривало дуже коротко. На цей день має відкритися надзвичайна сесія Асамблеї, а правдоподібно також і Бюра Конференції для обмеження зброєнь. Представники держав членів Ліґи націй явилися численно в Женеві. Сесія не маючи на своїм деннім порядку дуже поважних справ все ж викликає зацікавлення політичних чинників та преси. Женевські збори є в деякій мірі продовженням дипльоматичної акції, що почалася в часі коронаційних свят у Льондоні та в часі переїзду дипльоматів ріжних держав через Париж. У Женеві торкнуться кількох поважних европейських справ, які не стоятимуть на деннім порядку Ради чи Асамблеї.

Найповажніша, але і найбільш безнадійна з цих справ, це припинення зброєнь та відкликання добровольців з Еспанії. Справа ця лежить особливо на серці Анґлії. В пресі були повідомлення, що Італія теж готова йти назустріч цьому, але були й заперечення цих повідомлень з національно-еспанського боку та запевнення, що Італія своєї дотеперішньої політики в Еспанії не змінить. Зрештою великі національні держави запропонували вже кілька місяців тому відкликати всіх добровольців з еспанського поля бою, але при умові, що раніше переведуть політичні та фінансові заходи, які забезпечувалиб справжнє невтручання в еспанські справи, а до цього дійде очевидно нескоро.

Так само мало виглядів на успіх має устійнення нової льокарненської умови, про яку будуть говорити в Женеві. Намагання Літвінова примусити французький уряд до підписання франко-московського союзу скінчилися цілковитою поразкою, яку совітська преса старанно промовчала перед своїми читачами. Але тим більше роздуває ця преса значіння нарад між Літвіновим та Дельбосом, наслідком яких було офіціяльне повідомлення про те, що втримують засаду „колективної безпеки, неподільности миру в Европі та льояльного співробітництва в рямцях Ліґи Націй“ („Ізвестія“ 20. V. 1937 р.).

„Льояльне співробітництво“ між Літвіновим та Дельбосом, який йому хоче очевидно осолодити трохи гірку відмову в справі франко-московського мілітарного союзу, розпочалося спільною акцією, яка своїм справді комічним характером викликає загальну веселість в протимосковських колах Ліґи. На довірочнім засіданні Ради Ліґи, вони виступили в обороні волі преси для журналістів акредитованих при Лізі. Літвінов виголосив палку промову на цю тему. Його підтримав Дельбос. Референт цієї справи Велінґтон Ку і Авеноль мають звернутися з дотичними жаданнями до президента Конфедерації — Мотти, не зважаючи на те, що кілька промовців слушно звертали увагу, що Союз журналістів непокликаний проводити переговори з федеральним урядом. Про конфлікт, який повстав наслідком того, що швайцарський уряд прогнав редактора тутешнього совітофільського малого денника „Журналь де Насіон“, італійського еміґранта, А-Прато, свого часу ми писали. Тепер большевізанти сподіваються його повороту до Женеви, але мабуть даремно, швайцарський уряд тепер приготовляє у себе протикомуністичний закон.

Між численними справами записаними на денний порядок праць Ради знаходиться і справа угорської меншини в Румунії. „Журналь де Женев“, який звертає увагу на це, є тої думки, що меншиневу справу на Раді не піднесуть. „Але добре, що увагу Ради звернуть на цю справу, значіння якої не все якслід розуміли, хоч вона й має значіння для вдержання та скріплення миру“... „Щойно вдруге трапилося, що петиція подана угорською меншиною в Румунії дійшла аж до Ради Ліґи. В дотичній секції Секретаріяту лежить тепер 11 (одинацять) петицій спрямованих проти Букарешту. Десять з них походять від угорської меншини і одна походить від української меншини. Підписані скаржаться, що меншинева мова усунена з адміністрації, з суду, з вулиці. „Нумерус клявзус“ застосовано до вільних фахів та до промислу, з яких меншими майже цілком усунено. Меншеневі школи замкнено і батьків часто примушують посилати дітей до заведень більшости населення. Нарешті численні особи втратили своє громадянство. Статистика вказує, що число їх сягає вже в придунайських державах до 200.000. Їм загрожуєте, що їх можуть видалити та що вони впадуть тягарем на „Нансеновий Уряд“, який має бути розвязаний. Коли ці скарги перебільшені чи безпідставні, то це треба ствердити, і дати як найбільші ґарантії безсторонности. В цьому заінтересований цілий світ, а перед усім самі дотичні партії. Тому до цього важкого питання треба ставитися з найбільшою увагою. Можна булоб також удосконалити інформаційну службу. Коли петицію зредаґовано у французькій мові, її не перекладають на англійську мову, а лише відповідь. Чи члени Ради бувають таким чином якслід поінформовані? Відповіди урядів, які повинні бути зредаґовані до трьох тижнів, не приходять часом і по шістьох місяцях, а навіть і взагалі не приходять. Без сумніву треба булоб також сотворити комісію для меншеневих справ, так само, як істнує комісія для справ невільництва. Чи малаб Ліґа упосліджувати европейців! В поважних справах Рада, інституція політична, повинна би звертатися до юридичної установи, гааського Трибуналу. Проблему меншин не трактують надто дбайливо. Іде тут не про ревізіонізм, а навпаки. Чим більше будуть меншини скаржитися, тим гірше буде стояти справа миру. Коли Ліґа з політичних причин розчарує всі їх надії, коли їх становище стане нестерпне, то їх единою надією буде ревізія, а за браком ревізії війна.“

До цих висновків п. редактора Бріке не багато лишається додати. Хіба те, що петицію проти Букарешту з огляду на останні засуди українських студентів в Чернівцях, справді дуже на часі поставлено на денний порядок Ради Лі-

М. РУДНИЦЬКИЙ. 5)

30 ЛіТ ПО МАТУРІ.

(Докінчення.)

Перед відіздом.

Ми розсіялися на гуртки. Чотирьох іде пішки до найближчого села Лісник — дорогою, на якій колись повстала неодна весела ідея і йшли завзятущі дискусії про Пшибишевського. Я в одним товаришем іду на цвинтар, він на могилу — мами, я — батька. Цвинтар із чисто сільським настроєм; вид із нього на поля каже забувати про туземні турботи. Переходимо всі стежки і пригадуємо відомі імена. Пригадуємо теж, що за гімназійних часів ми заходили сюди рідко; ми вибороли собі тоді супроти життя іронічно-саркастичний тон, а на такому місці він не підходив.

На останні вечірні сходини, вже добровільні, не треба було умовлятись. Є тут один „репрезентаційний“ ресторан, де зупиняються зправила всі „визначніші“ гості; коли входимо туди — один довгий стіл вже обсаджений останніми моґіканами зїзду. Щойно тепер розгортається співоча частина програми; йде в рух ціле „попурі“ чи пак вязанка від „Ой, не ходи Грицю“ до імпровізованих коломийок. Перед вікнами на ринку зібралася широка громада прохожих, що слухає безплатного концерту. Реклямові радіові гучномовці не малиб такого успіху.

Посеред зовсім свіжих анекдот, привезених із ріжних кінців світа, виблискує ліричне зідхання, що варт булоб тут залишитись іще день-два: піти скупатись і до Руриск, поїздити човном, або попросту... виспатись на тутешньому повітрі.

Яке повітря мають Бережани? — про це даремне питати теперішніх його мешканців. Ось вони ходять один поруч одного і легенько відвертаються плечима. Буває і таке, що спитаєш: „Хто це?“ і відповідять тобі: „Не знаю, якийсь урядовець...“

Коли за наших часів ішов ринком катехит, зупиняв кожного з нас на дорозі, прохав його проводити і вряди-годи кліпнувши очима, як Заглоба, питався:

— Що це за панна, ота?

— Не знаю, прошу отця шамбеляна.

— Дурню один! То що ти знаєш? Як я був у гімназії, то всі панни в місті знав...

Ось зустріне вас на вулиці поважна дама, знайома з гімназійних часів, і робить вам докори, що ви не заїхали до її хати, тільки до гостинниці. Купець, де ви купували зшитки, колишній бурмистр чи учитель хотілиб цокнутись чарками, щоб пригадати кілька подробиць з часів зовсім неподібних до теперішніх.

— Уяви собі — каже мені один товариш — що П., який сидів поруч мене у клясі, зовсім мене зворушив одною фразою. Каже, що часом, коли править Службу Божу, згадує підчас неї мене за те, що я завсіди підбадьорював його у тяжких хвилинах... Нині він має пятеро дорослих дітей і виглядає, як смаркач...

Ціле пополудне ходив по вулиці самотою один товариш, що має шестеро дорослих дітей: — троє готових внесла йому до спілки друга жінка, вдова. Він — малий урядовець і шукає потіхи на свої клопоти; коли хто стисне йому руку і скаже бадьоре слово, він усміхається як від гіркого, але цілющого ліку.

Жінка одного з товаришів, стовідсоткова варшавянка, аристократка — не може зрозуміти, як її чоловік може поважно думати про те, щоб колись на старші роки купити собі дімок у Бережанах і тут осісти.

— Що тут можна робити в такій дірі?

— А що можна, прошу пані, робити кращого на старість, як не жити гарними споминами?

— Які можна мати спомини з ослячих літ?

— Найчистіші, тоді не бачимо межі між дійсністю та ілюзією, з кожного захоплення і розчарування робимо космічну подію, яка забарвлює нам ціле життя...

Ще того самого вечора напередодні виїзду залюбки фільософуємо.

— Я подивляю тебе, що ти можеш погоджуватись із своєю жінкою, коли вона вічно командує...

— Мій дорогий! таємниця подружжя в тому, щоб жінка мала завсіди рацію. Пригадуєш собі таку дотепну засаду: „Коли я оженився, то погодився із своєю жінкою, що в усіх дрібних справах я рішаю, а в усіх важних вона. Отже досі по 20 роках іще ніколи в нас не було важної справи“.

Ми не маємо таємниць один перед одним, як і не мали колись. Сповідаємося із своїх подружніх і фінансових клопотів чи психічних знемог, так як приходили колись до товариша позичити корону, книжку або готову вправу.

— Відвідай коли мене, як будеш мати час!

— Він обіцював мені вже десять разів приїхати і вічно занятий! Я не розумію, як можна не мати часу на безділля. І що тобі прийшло з твоєї пильности? Чи я вже тебе в гімназії не вчив, що вчитися нема сенсу!

Є навіть такий товариш, що запрошує на другий рік до себе всіх — разом із жінками та дітьми.

— Чуєш Влодзю! — кричимо до нашого единого „кавалера“ — мусиш негайно оженитися щоб ти на другий рік міг уже з дітьми скористати з таких запросин!

— Добре бодай, що не кажемо йому до року мати внуків!

Коли висловлюю думку, що варт булоб списати кілька вражінь з нашого зїзду, чую розумну заввагу:

— Того найкращого, що ми тут сказали і так не можеш списати.

— Виходить зовсім те саме, що з нашими „вільними“ темами у школі: найбільше особисті переживання треба було залишати дома. А наш бережанський гумор був завсіди нецензурний!

— Більшість найкращих дотепів кружляє у світі з уст до уст, неспаямлена чорнилом!

—о—

ги. На жаль не українську, а угорську. Згідно з регуляміном Секретаріят не дає інформацій щодо змісту тої чи іншої петиції, але правдоподібно це петиція групи послів англійського парляменту переслана кілька тижнів тому. Чи прийде вона колись на денний порядок Ради, питання досить сумнівне. **М. Данько.**

У ЦАРСТВІ СТАЛІНА.

ВИЗИСК РОБІТНИКІВ.

Ростовський „Молот" пише: „Дотепер ще в запорізькому бавовняному колгоспі в Азівсько-Чорноморському Краю великої скількости бавовняка не вібрали з поля і не передали державі; колгосп втратив коло 100.000 рублів. Наслідком злочинної діяльности директора Жуковського фінансову господарку колхоза запропастили. Борг робітникам виносив 10. квітня 85.000 руб. Замісць зарібної платні колгосп видавали мізерні аванси та бони. Зимою робітники жили у вогких, неопалених мешканнях; робітники озлоблені. Жуковського віддали під суд, а бухгальтерка Каташева дістала догану"... (Офінор.)

РАДЯТЬ ВІД РАНКУ ДО ВЕЧОРА.

Ростовський „Молот" подає наприклад характеристичні відомости про партійні конференції, які відбуваються тепер на козацьких землях. „Деякі конференції тривають по десять і більше днів і то від ранку до вечора; це викликує нелад в урядах та у варстатах. Кировська районова партійна конференція Ростова йде неорганізовано: президія кілька днів фактично конференцією не кермувала і не реаґувала навіть тоді, коли на трибуні виголошували ворожі партії промови. Секретар Кировського райкому Краснодару та секретар Кагановичівського району цьогож міста допустили на конференцію троцькістівських зрадників, які ганьбили з трибуни порядних людей, намагаючись дістатися на їх місце до партійного проводу. Деякі партійники мають нахил пересаджувати; вони раніше порушували внутрішню партійну демократію, а тепер з причини нового ладу виборів вони гадають, що їх роля обмежується самим лише спостеріганням. Така гнила політика невтручання нічого спільного з большевицькими методами не має.

Той самий часопис повідомляє з Краснодару, що „вороги народу завдали велику шкоду партійній роботі. Вони заводили в організаціях непартійні звичаї, фактично скасували виборність та справоздання партійних органів перед партійними масами. Троцькістівські зрадники цькували добрих комуністів, викидали їх з партії, а ворогів партії боронили і підтримували. В інституті масло-товщевого промислу троцькіст професор Геворкян ширив троцькізм в пропаґандивних семинарах..." (Офінор.)

ПРОБЛЄМА АЗЕРБЕЙДЖАНУ.

В Берліні, в Гумбольдівськім Клюбі, відбувся відчит провідника національного руху азербейджанців, Мегмета ЕмінаРесульзаде, уладжений редакцією органу азербейджанського національного центру „Куртулуш". Сходинами проводив німецький туркольґ, професор д-р Готтард Єшке. Промовець, який є головою національної партії Азербейджану „Мусават-у" змалював сучасне сумне становище своєї батьківщини під владою московської деспотії, на основі даних самої совітської преси. Він дав історичний огляд боротьби Азербейджану проти червоної армії, повстань проти московської окупації, і представив сучасну нелеґальну боротьбу мусаватистів в краю та політичну, пропаґандистичну і інформаційну роботу на еміґрації. Москва брутально поневолює населення та визискує безоглядно природні скарби Азербейджану. В останнім часі ГПУ намагається представити мусаватистів агентами німецького, італійського і японського фашизму, але населення добре знає московських агентів і не вірить їм. Відчит в німецькій мові в присутности численної публики мав великий успіх. (Офінор.)

Д-Р КАРЛО КРАМАРЖ.

З приводу смерти визначного чеського політика.

У Празі помер 26. травня ц. р. у 76. році життя **д-р Карло Крамарж** — один з найвизначніших чеських політиків і провідник національного обєднання чехів, знаний нам товариш з австрійського парляменту.

Увійшов він до австрійського парляменту в 1891. році і там незабаром зайняв становище ділгального чеського політика і провідника. У своїй політиці був він панславістом русофілом, що вважав Росію протектором і спасителем усіх славян, тому входив у конфлікти з напрямною нашої політики в парляменті й делегаціях.

Перший раз став голосний посол Крамарж у часі ери президента міністрів графа Казимира Баденього, що хотів силою зломити німецьку опозицію у віденському парляменті (в 1897 р.). Тоді був президентом Палати Послів поляк Давид Абрагамович, а посол Крамарж заступником президента палати послів. І дня 26. листопада 1897 р. **ввели вони поліцію до салі засідань парляменту**, щоб опозиційних послів насильно повиносила з парляменту. Коли цю процедуру з виключуванням послів зачав виконувати Крамарж, його прозвав польський соціяліст Козакевич словами: Ти, московський поліцмайстре!

Цю парляментарну революцію залагодив цісар Франц Йосиф 28. листопада 1897 р. таким чином, що негайно відложив сесію Державної Ради і прийняв димісію кабінету графа Баденього.

В 1906 р. засідав посол Крамарж **у комісії для виборчої реформи** на підставі загального голосування до австрійського парляменту. Тодіго посол Ґломбінський зажадав побільшення числа посольських мандатів для Галичини. Посол Василько як заступник українців на це згодився, але зажадав відповідного побільшення числа мандатів для українців. Та посол Крамарж не хотів нас підтримати в комісії і через це ми стратили кілька посольських мандатів.

У 60-ті роковини першого славянського зїзду з 1848 р. у Празі, скликано заходами молодочеського посла д-ра Карла Крамаржа **славянську конференцію до Праги** на день 12. липня 1908 р. Посол Крамарж підняв при цьому думку обнови славянофільства новим гаслом т. зв. неославізму, себто наближення до себе всіх славян в імя братерства й оборони спільних інтересів; але одну з найважніших справ: українську справу в Росії й Австрії — виеліміновано з програми цієї конференції. Тому українці проголосили, що українська нація не бере участи в славянських нарадах у Празі.

Осьтак на кожному кроці, де ми стрінулися з п. Крамаржем, усе наші визвольні змагання находили в ньому рішучого противника з причини його русофільства, що не погоджувалося з правдивим славянофільством.

Відтак упало на п. Крамаржа велике нещастя. З початком світової війни Крамаржа з товаришами арештували і перевезли до Відня, де за головну зраду засудив його військовий суд у 1915 р. **на кару смерти.** В дорозі ласки переміняли йому кару смерти на 15 літ вязниці, а новий австрійський цісар Карло подарував йому решту кари — амнестією в 1917 р.

По перевороті в Австрії в 1918 р. поєднався посол Крамарж з президентом Масариком і **став першим премієром уряду Чехословацької Республики.** Та по виборах у 1919 р., коли в ЧСР. вийшла соціялістична більшість, уступив Крамарж з премієрства і зачав поволі відступати з політичної арени.

Я бачився з Крамаржем останній раз у Празі 1923 р., в його палаті під Градчином. Він розпитувався про наших товаришів-послів, зокрема про б. посла д-ра Дмитра Маркова, та звів зі мною розмову про **Україну у Совітському Союзі**, де відбувалась тоді українізація урядовців у державній службі і т. д. Признаючи формальну рацію Української Держави, підносив він закиди проти того, що урядовці мають учитися української мови, бо — як казав — на Україні чейже кожний знає українську мову і тому не треба її вчити; зате, казав він далі, повинні там завести обовязкове навчання російської мови, бо цієї мови там не знають, а без неї мовляв, не можна обійтися. Русофільським панславістом залишився Крамарж до самої смерти...

Його мрія стати президентом Чехословацької Держави не здійснилась. Тома Масарик, що його Крамарж поборював довгі роки, став першим славним президентом нової Чеської Держави та пережив молодшого Карла Крамаржа, бо так судилось...

Д-р Кость Левицький.

Напад стшельців на луговиків.

Пишуть нам з Теребовельщини:

Дня 27. травня ц. р. напали стшельци з Брикулі Старої і Дарахова, пов. Теребовля, на членів т-ва „Луг" з Брикулі Старої і побили деяких луговиків поважніше, нпр.: Івана Меленчука небезпечно ножем у чоло, Максима Чорнія в голову, а баґнетом у плечі завдали смертельну рану Василеві Заверусі с. Данила, який у короткому часі від тої рани помер. **О.**

Напад підводного човна на барсельонську пристань.

При вході до барсельонської пристані появився підводний човен невідомого походження і вистрілив кілька торпед до кораблів, які стояли у пристані. Одна торпеда затопила „Сіюдад де Барсельона", пасажирський корабель, що курсував між Барсельоною і Марселем.

Слід припускати, що жертв дуже богато, бо корабель був повний пасажирів, які їхали до Марселю.

Літаки заатакували підводний човен та він скрився під водою.

ЩО ДІЄТЬСЯ В КАТАЛЬОНІЇ?

З Барсельони повідомляють, що військовий диктатор Катальонії ген. Позас наказав поліційним агентам сидіти постійно в радіостації коло спікерів, щоби вони не розголошували небажаних вісток.

У Катальонії запанував великий хаос у валютових справах: в поодиноких містах професійні спілки еміттують власні „гроші", яких ніхто не хоче приймати, хоча вони мають примусовий обіг. Маґістрат у Мерано виробляє власні гроші з бляхи.

БІЛІ НЕВІЛЬНИЦІ

При фортифікації Більбао працює примусово 1.500 жінок. Вони працюють примусово 12 годин денно і — подібно як мужчини — не дістають ніякої винагороди.

Бої зі страйкарями на вулицях Шікаґа.

4 УБИТИХ, 62 РАНЕНИХ.

У південній частині Шікаґа дійшло до зудару між страйкарями і провінцією, впало коло 500 вистрілів. Ранено 66 осіб, з того 23 поліцаїв і 15 жінок; приміщено їх у шпиталі; вночі померло 64 особи.

1.500 страйкуючих сталевих робітників після віча вирушило до фабрики „Републиканське сталеве товариство", 200 поліцаїв загородило їм дорогу; бійка тривала коло 20 мінут. Як твердить поліційна влада, страйкарі перші почали стріляти, поліція кілька разів вистрілила в повітря.

Вечором здвоєно службу безпеки; до фабрики „Републиканського сталевого товариства" не вільно зближуватися дальше як на 100 метрів. Арештовано коло 40 осіб.

СТРАЙКАРІ СТРІЛЯЮТЬ ДО ЛІТАКІВ.

Фабрика „Републиканського сталевого товариства" в Янґставні працює дальше. Для робітників, що не прилучились до страйку, постачають харчі літаками, до яких страйкарі стріляють.

75.000 СТРАЙКАРІВ.

75.000 робітників металевого промислу в околиці Шікаґо покинуло працю. У Варрен і Янґставні дійшло до сутичок, але менших як у Шікаґо.

СТОРІНКА БЕЗ ПОЛІТИКИ.

Подружжя або вязниця.

Любов і подружжя у Бразилії.

У Бразилії можна собі ріжними способами найти жінку. Або з любови до жінки, або до її грошей — зовсім так як в Европі. Одначе є ще ьший спосіб, який може необережного та неприготованого на несподіванки мужчину завести о вівтаря — це револьвер і кинжал.

Револьвер і ніж у руках одного з членів родини рішає про подружжя тоді, коли молода дівчина хоче повінчатися і свою волю та охоту кріпить заявою, що такий то і такий мужчина компромітував її своїми залицянками

Відвідини

Найгіршою небезпекою у цілій Бразилії є те, що ніхто ніколи не є певний коли і в яких умовинах захоче молода бразилійська красуня бути скомпромітована" і що властиво треба вважати компромітацією. Дві гостини на місяць домі родичів і одна справді випадкова зустріч вулиці, коли молода дівчина йде напевне у товаристві тітки і брата — можуть перерішити оло молодого парубка та його парубоцької олі. Батько або брат, шурин або дядько, а якщо ще черствий то навіть дідо молодої приходить до „кривдника" і не говорить ні про погоду і про щастя у грі, не дискутує навіть останніх істей з каварняної політики, не оповідає теж айновіших дотепів, тільки каже: „Коіса муіто серія".

З цих слів бесідник відразу може пізнати астрій і агресивність гостя, бо коли хотів би ість говорити про грошеву позичку, про купно арми — тоді він сказав би тільки „Коіса муіто мпертанте". У цьому випадку справа для молодого мужчини куди поважніша. Вже по кільох словах „зводник" чує альтернативу: „Оженитеся з дівчиною, або — бережись!" Це реення має справді зміст. Бідолаха „зводник" нає що його жде. Якщо ожениться — матиме приязнь і симпатію родини, до нього казатиусь „ви" — якщо ні: „ти" бережись! Зводника де пімста і ненависть. Ці два слова „Ви" і „ти" значають: подружжя або ворожнечу.

Найчастіше рятує молодий чоловік життя одружжям із жінкою.

У Бразилії ролі сватів грають не тільки родичі й рідня дівчини, але також і бразилійська оліція. Коли якась молода дівчина зголосить а поліцію, що нпр. сеньор Альонзо звів її, виновника кличуть негайно на поліцію. Якщо він е зможе опрокинути закидів молодої дівчини – а такі закиди в Бразилії не так легко опрокиути, тоді мусить або женитися, або мандрувати а 10 літ до вязниці. Тільки тоді, коли зізнання молодої дівчини не є зовсім ясні і без сумніву неправдиві, слабне наступ на парубоцьку волю еньора Альльонзо. В іншім випадку мусить вибирати між довголітньою вязницею, або довголітнім подружжям. бо в Бразилії нема розводів.

Скарга молодої дівчини.

Одного разу трапився в одному бразилійському містечку такий випадок: Молода сімнацятьлітня дівчина, дочка визначного громадянина незвичайно скромна й побожна прибігла одного дня на поліцію і домагалася побачення з „делеґадо-м". Її завели негайно до кімнати шефа, якому оповіла вона з плачем, що звів її Армандіно, аптикарський асистент, одначе не хоче він рятувати її чести подружжям. Коли шеф поліції почув таке, аж поблід із злости, що така подія могла трапитися в його районі, схопив револьвер, але згодом спамятався і велів тільки поліцистові привести негайно виновника до себе. Справді десять хвилин пізніше привели бідолаху аптикарського помічника під ескортою чотирьох жандармів із гостро набитими крісами.

— Багато не люблю говорити. Будете так довго сидіти, доки не повінчаєтеся з сеньорітою Люізою. Скорше вас не пущу, аж вам ваші кости поломлю!

Армандо почав оправдуватися та просив подати йому причину такого дивного домагання. Це випровадило вже делеґада, який був одночасно добрим знайомим батька дівчини, з рівноваги.

— Ви повинні соромитися вести ще дискусію над вашим безсоромним вчинком. Невже честь дівчини, яка вам повірила, не має ніякого значіння?

— Алеж я не знаю зовсім у чому річ. Я говорив один раз із сеньорітою підчас празнику на ярмарку, один раз проходжувався я з нею перед домом її батька а один раз закликала вона мене до батькового городу, щоб її собачці витягнути терня з ноги. Одначе, коли я прийшов з інструментами не міг я знайти зовсім ніякої собаки і тоді ми говорили зі собою кілька хвилин. Це було все...

Делеґадо перебив молодому мужчині:

— Не хочу навіть слухати вашої брехні. Вибирайте: подружжя, або вязниця, хоч найкращим виходом булоб розстріляти такого драбугу.

Гепіенд

Молодий чоловік надумувався кілька хвилин. Родичів він не мав, брати мешкали десь аж у Ріо Гранде до Суль. Хто за ним вставиться?

— Добре, оженюся зі сеньорітою, але тепер пустіть мене на волю.

— Еґеж! Спершу підемо до Карторіо і щойно тоді пущу тебе.

Молода дівчина, делеґадо і Арманд під ескортою 4 жандармів пішли до Карторіо де Паз і чверть години пізніше молодята були вже подружжям. Делеґадо зложив спершу бажання молодій відтак молодому і щойно тоді відійшов зі своєю ескортою.

Так починається іноді подружжя з любови у Бразилії

Актори в чужій шкірі.

Ми не в силі собі уявити, як виглядав би одовитий японець або китаєць у ролі стовідоткового европейця. Навіть найбільший характеризатор-штукар не втяв би такої штуки, щоб нам „замилити очі"; а проте у японських фільмах із правила ролі американських янкесів та европейців грають самі японці.

Інша річ, що не можна здурити японської публики вивченою креацією ґейші в інтерпретації Сільвії Сідней у фільмі „Мадам Батерфляй", де зміна раси — річ у наших обставинах не така то неможлива — викликала серед таошніх глядачів сміх та погорду. Але це зовсім не перешкодило японським фільмовим продуцентам заанґажувати Анну Мей Вонґ, відому екзотичну акторку, до відтворювання постатей... европейок.

Буває інколи, що така штучна креація поведеться. Сільвія Сідней заграла головну ролю у фільмі „Серце індіянки" так вірно та створила такий точніський тип індіянської дівчини, що по премієрі фільми дістала почесну відзнаку від якогось вожда племени сіюксів чи команчів.

Зате Льореті Юнґ ніяк не поталанило в ролі вродливої індіянки у фільмі „Рамона". Сама акторка, хоч і популярна та із виробленою вже славою, робила, що могла, але її штучна раса таки вилавила наверх і псувала всю композицію. Завинив тут у першу чергу режисер, який гадав, що довге, чорне волосся зробить усе...

Мабуть мало хто знає, що в ролі одного „пофарбованого" індіянина у фільмі „Непереможний Біл" виступив Віктор Варконій, що грав колись „сальонові" ролі в німецьких, австрійських та французьких фільмах, а тепер подався в Голівуд, щоб там стати вождем червоношкірців.

Усеж находяться актори, що із справжнім успіхом та вродженим талантом виступають в екзотичних масках. До таких належить передовсім Ворнер Олянд, герой ріжних сензаційних фільм із японського та китайського життя.

Його суперником став від недавна російський актор, Акім Таміров, який постійно живе в Америці. Цей актор уже з вигляду надається на такі ролі: квадратове обличчя, монгольські очі, гострі вилиці. Кажуть, що в жилах цього актора пливе монгольська кров. бо вродився він на Сибірі, де неважко про змішання раси. Ми бачили його у фільмі „Жовтий скарб" в ролі китайського генерала.

Хоч усі екзотичні фільми не дають задовільних вислідів, бо актори почуваються ніяково в чужій шкірі, та замість видобути зі себе якнайбільше автентичного фолькльору, попадають у шабльоновий патос та обмежуються до зверхньої, занадто для ока фальшивої екзотики. Проте такі фільми не перестають бути цікаві для кінових бувальців, бо туга сучасної людини за чужим та незнаним така сильна, що навіть дешевенький та штучно склеєний ефект заспокоює її гін у цьому напрямі.

КОПЕНГАГЕН — РАЙ ЖІНОК.

„Нема місця у світі на нудьгу! Наше обезпеченеве товариство зобовязується запевнити вам щастя. У самітности зверніться до нас!"

Такі слова можна було вичитати на кольорових афішах розліплених по вулицях данської столиці. Прохожі затримувалися, зацікавлені сильно змістом цих привабливих оголошень. А що жінки, ще від часів праматері Еви завжди відзначалися незаспокоєною цікавістю, тому теж небавом юрба жінок атакувала льокаль, що його адреса була подана на афішах. Там дістали цікаві жінки такі інформації:

„Від цієї хвилини кожна молода дівчина могтиме обезпечитися від дуже грізної небезпеки залишитись старою дівою. За малу місячну складку буде мати певність, що здобуде мужа, або гарне відшкодування, яке обезпеченеве товариство виплатить їй по скінченні 40 літ."

Данці впали на справді добрий плян розвязки складного питання старих панен

—о—

ВОЛІВ СМЕРТЬ ЯК ТОВАРИСТВО 4 ЖІНОК.

Незвичайно дивну й неймовірну причину до самогубства вишукав собі один молодий чоловік у Парижі.

Напередодні свого весілля він застрілився і залишив до своєї судженої лист у якому пише, що мусить умерти, бо страшенно боїться будучности. Йому ставало моторошно і лячно, коли він подумав що буде мусіти мешкати після весілля в однім мешканні з 4-ома жінками. Бо крім своєї майбутньої жінки, яку він дуже любив, мусів би він мешкати в однім мешканні зі своєю тещею та з двома сестрами жінки. Цього йому було рішуче забагато. А що від подружжя не хотів відмовлятися, щоб не викликувати непотрібного скандалу, не залишалось йому нічого іншого, як покінчити з життям, що йому видавалось куди кращою розвязкою, як життя з чотирома жінками

—о—

ВІЗИТІВКА НА ПЛЕЧАХ

До Будапешту приїхав гість, який знайшов собі оригінальний спосіб, щоб у місті не загубитися.

Є це якийсь альбанець, який хоче пізнати світ і обїхати цілу Европу. Володіє він тільки одною матірною мовою, тому важко йому порозумітися з людьми, які говорять чужими мовами. Щоб у чужому місті не загубитися, впав він на оригінальну думку. На кусникові картону виписав свою адресу і з цією, може трошечки за великою, візитівкою на плечах почав мандрівку по місті й околиці. Коли хотів знову вертатися до своєї гостинниці, показував свою візитівку на плечах поліцаєві, який на миґи давав йому потрібні пояснення

—о—

НАЙМОДНІША ЖІНОЧА ШКОЛА.

Кенсіґтон — одна з дільниць Льондону може похвалитися від недавнього часу наймоднішою жіночою школою. Ця школа має власне кіно, яке віддає безцінні заслуги шкільному навчанню. Кіно ілюструє науку ботаніки, зоольоґії, географії та історії. Та є ще одна найважніша новинка в цій школі: Управителька уладила на терені школи гарненьке, комфортове, трикімнатне мешкання. В цьому мешканні відбувають учениці найважніші лекції — практику на майбутніх господинь. Молоді дівчата вмітимуть не тільки вирецитувати на память імена всіх анґлійських королів, але теж смажити котлети і варити кашку для дітей.

ЕНДЕКИ СІЮТЬ АНАРХІЮ.

СЕНЗАЦІЙНІ ПРОМОВИ ОБОРОНЦІВ У ЛУЦЬКОМУ ПРОЦЕСІ.

В суботу, 29. ц. м. у політичному процесі проти редакторів тижневика „Волинь" в Луцьку, суддя преслухав ще приявного на салі ред. О. Ковалевського, члена проводу ВУО у звязку з зізнаннями свідка Халацінського про усування портретів Пілсудского з „Просвітянських Хат". Ред. О. Ковалевський ствердив, що таких фактів не було. Подав, що ВУО має вже 10.000 членів, в чому 150 не походить з Волині. ВУО має секцію молодих, зорганізовану на військовий лад і бере участь у всіх державних святах. Опісля суддя долучив до актів витинки з ендецької преси з останніх років на доказ, що всехполяки висмівали святощі польської нації.

З черги промовляли адвокати. Перші два оборонці: Хрулевич і Старчевський, які піддержували акт обвинувачення в імени ендецької партії проти редакторів тижневика „Волинь" домагались строгої кари для підсудних. Опісля виголосили довші промови адвокати: Масловський і Пасхальський, які боронять обох підсудних редакторів. Перший пригадав вбивство през. Нарутовича, що його виконав ендек Невядомський. Пригадав, що ендецька преса прославляла це вбивство, очорнювала марш. Й. Пілсудського, обезцінювала його визвольну боротьбу і т. д. Ендеки не розуміють, що **сила не мусить іти в парі з насильством, а могутність народу не має нічого спільного з безправством і насильством.** Знову обор. Пасхальський гостро полемізував з тезами ендецької партії, начебто вони лише „освідомлювали і консолідували польське громадянство" на Волині. Підкреслив, що люди, які приїзджали й організували — найменше надавалися до консолідації. Пригадав, що до Луцька приїздив з відчитом п. Гертих, герой процесу, в якому треба буде переводити проти нього доказ правди, що підчас боротьби з російською окупацією марш. Пілсудський не був бандитом. Лише стільки як вступ до конструктивної праці. Другим членом „строительства народового" на Волині є ген. Янушайтіс. Він то брав участь в замаху 6. січня 1919 р. на тодішнього начальника держави марш. Пілсудського, який недавно вернувся з Магдебургу, себто не лише на свого начального вожда, але і на свого команданта з часів боротьби за незалежність. У цьому процесі не йде про нинішній день. Оборонець підкреслює, що не розуміє цього процесу, якщо підходити до нього з міркою інтересу держави і суспільности. До такого процесу не повинно дійти, якщо направду йде про публичну справу. Чогож до нього дійшло? Ясна відповідь насувається сама, якщо зважити, що суддя не дістав відповіди на свою пропозицію, щоб розправа відбулася при замкнених дверях. Підкреслив, що **луцький процес є дуже поважним атутом для большевиків. Якщо в цій хвилині пишеться про Волинь, про українську (в оригіналі „руську") справу, якщо нині виявляється у судовій салі з поза куліс польського державного життя деякі факти, то це дуже вигідне для східного сусіда і це є страшне в цій справі.** Якний процес означає, що демагогія перемогла публичний інтерес і що партійний інтерес потоптав національний інтерес. На розправі не повинно було дійти до богатьох зізнань свідків. Пригадує слова ген. Янушайтіса, що їх він сказав на вічу у Кремянці: „Польська армія не є національною армією, бо громадянство не має довіря до уряду, отже не має довіря і до армії і каже, що такі слова не допускальні на окраїнах, якщо взяти під увагу, що на Волині є 16% поляків. Заплевнення ендеків, що на Волині нема непольського населення, себто що українці (в оригіналі: русини), це поляки — є фікцією. Вироблення історичної програми спираючись на фікцію, що на Волині мешкають лише поляки, може строго пімститися у майбутности. Ендеки не повинні теж закидати нікому почуття націоналізму. Бо щож таке нарід і націоналізм? **Націоналізм є почуванням, яке живе в кожній людині, почуванням, яке каже людині жити це є складові елементи кожної людини. Не можна заборонити дереву, щоб росло. Але є дві методи. Одна: націоналістична — знищити „ausrotten" і друга метода: створити шлях порозуміння.** Кожний нарід має свій власний характер. Поляки не повинні зміняти Ягайлонської ідеї на ідею прусаків. Поляки не будуть „впашем" народів. Вкінці спинився над висміванням ендеками заслуг марш. Пілсудського і заявив, що не вільно перейти до денного порядку над його тестаментом.

Замикаючи розправу предсідник трибуналу заповів, що присуд оголосить у вівторок 1. червня в год. 14-ій.

—o—

Чи совітська влада мачала пальці в нападі на кореспондента ПАТ-а.

АТЕ подає зі Здолбунова подробиці про напад на кореспондента ПАТ-а Гачинського під Черниговом. Гачинський вертався з Києва до Москви автом з урядовцем польської амбасади Лагодою та шофером. Недалеко Чернигова заступило їм дорогу якесь вантажне авто. З нього зіскочило кільканацятьох людей, які кинулися на Гачинського та його товаришів; всіх трьох поранили, авто здемолювали; потовкли шиби, порізали опони. Це авто не було приватне, бо таких в СССР нема; ця обставина кидає загадкове світло на цілу справу.

Валенсійський уряд подався до димісії.

Права французька преса принесла вчора поголоски, немов би премієр Негрін подався до димісії. „Ле Матен" навіть писав на основі радієвої інформації зі Сан Себастіяну, що през. Азаня приняв димісію; ця вістка не справдилася.

Як подає „Ле Жур" мін. Прієто, душа Негрінового уряду, признався, що політична ситуація дуже поважна, крайні ліві й синдикалістичні організації та анархістична й комуністична молодь утворили спільний фронт проти уряду.

Німці збомбардували Альмерію.

НІМЕЦЬКА ФЛЬОТА ПЛИВЕ ДО ЕСПАНІЇ.

Як подає Авас і Райтер, валенсійський уряд повідомив свої закордонні представництва, що 5 німецьких воєнних кораблів від кількох годин бомбардує Альмерію.

Представники валенсійського уряду у Женеві дістали вістку, що німецьких кораблів під Альмерією є не 5 лише: один кружляк і два контрторпедовці. Зате один англійський контрторпедовець подає, що є там і панцирник „Адмірал Шер".

Валенсійський уряд зажадав, щоби негайно скликати Раду Ліги Націй.

У Гібральтарі уважають, що нинішнє бомбардування Альмерії є репресією за збомбардування кружляка „Дойчлянд".

Райтер подає з Берліна, що німецький представник повідомить на нинішньому пополудневому засіданні комітет неінтервенції, що німецька фльота бомбардувала Альмерію за напад на „Дойчлянд".

ОФІЦІЙНИЙ КОМУНІКАТ

Німецького Інформаційного Бюра подає:

„У відплату за злочинний напад на „Дойчлянд" нині рано німецькі морські сили бомбардували фортифікації пристані Альмерія. З хвилиною, як знищено портові уладження і становище червоних батерій, бомбардування перервано й покінчено.

На еспанські води вислано дальші кораблі воєнної фльоти, щоби скріпити німецькі морські сили.

Як виходить з комунікату, репресійна акція вже скінчилася. Це потверджують і півурядово, додаючи, що бомбардування Альмерії було необхідне, щоб охоронитись на майбутнє перед ще гіршими репресіями. Дальші кораблі висилають до Еспанії з огляду на безпеку на майбутнє.

На внесок німецького уряду скликано на нині (понеділок) на год. 16.15 пленарне засідання комітету неінтервенції. На тему бомбардування Альмерії мін. Іден перевів розмови з амбасадором Франції, Німеччини й Італії.

—o—

ІТАЛІЯ СОЛІДАРИЗУЄТЬСЯ З НІМЕЧЧИНОЮ.

Римські півурядові кола заявляють, що в обличчі збомбардування корабля „Дойчлянд" італійський нарід солідаризується з Німеччиною. Не можна передбачити всіх засобів, які ужие італійський уряд, але з огляду на те, що політика Берліна і Риму рівнобіжна,

реакція обох урядів буде така сама.

—o—

НІМЕЧЧИНА ПОКИНУЛА КОМІТЕТ НЕІНТЕРВЕНЦІЇ І НАКАЗАЛА СТРІЛЯТИ ДО ЧЕРВОНИХ КОРАБЛІВ І ЛІТАКІВ.

Німецький уряд повідомив комітет неінтервенції, що він не братиме участи у міжнародній контролі, доки його кораблі не дістануть безпеки.

Німецькі воєнні кораблі дістали наказ стріляти до воєнного червоного літака і корабля, який зблизиться.

ОБОВЯЗКОВА МОБІЛІЗАЦІЯ ЖІНОК У ЧЕРВОНІЙ ЕСПАНІЇ.

Валенсійський уряд покликав до військової служби всіх жінок у віці від 17-ох до 35-ох літ. Тих, що не зголосяться, каратимуть у нагальному поступуванні.

Свячене у Львові.

СВЯЧЕНЕ У Т-ВІ „ВОЛЯ"

Т-во „Воля", що обєднує українських дозорців, уладило минулої неділі пополудні свячене для своїх членів і запрошених гостей у просторій домівці при вул. Гавзнера ч. 9. Дари посвятив о. сов. Дуткевич і виголосив коротку промову з побажаннями. Промови пос. В. Целевича, голови т-ва „Воля" М. Лісовича, ред. Зарембн, п. Головляка, п. Фая, п. Козіцького і м-ра Бородайкевича переплітали присутні співанням стрілецьких пісень. Крім того пригравала ввесь час власна оркестра т-ва. Простору домівку виповнили вщерть члени і запрошені гості, які провели ціле пополудне в милому настрою. Опісля відбулися товариські забави.

СВЯЧЕНЕ В ЗАМАРСТИНОВІ.

Минулої неділі (30. V.) уладила читальня „Просвіти" в Замарстинові свячене для своїх членів і запрошених гостей. Акту посвячення дарів довершив о. Мирослав Харина, який виголосив теж промову про Христове Воскресення і заохотив приявних до згоди та любови, бо ненависть анархії не будує, лише руйнує. Крім цього виголосили ще промови ред. Василь Глібовицький від Матірного Т-ва „Просвіта", ред. Я. Шавак, Ол. Карась, Вол. Боюлка, який закликав вписуватися у члени чит. „Просвіти". При кінці загостив на свячене о. А. Каштанюк, який теж виголосив відповідну промову. Промови були перепітані великодними і стрілецькими піснями, що їх співали молодь і старші. Свято пройшло серед милого родинного настрою.

Зі шкільних імпрез.

ФІЛІЯ УКРАЇНСЬКОЇ ГІМНАЗІЇ У ЛЬВОВІ — В 100-ЛІТТЯ ПОЯВИ „РУСАЛКИ ДНІСТРОВОЇ".

Управа, учительський збір і молодь філії української гімназії у Львові вшанували святочно 30. травня ц. р. столітні роковини появи „Русалки Дністрової" та память її творців. Уже вранці того дня відбулася у шкільній каплиці Служба Божа, де о. катехит Петро Хомин виголосив глибоко продумане слово у звязку зі святом. Після того в 9. год. уладжено концерт для нижчих кляс гімназії, а в год. 18.30 повторено його для вищих кляс і запрошених гостей.

Концерт був поділений на дві частини. Обі зачалися промовами. Першу виголосив абітурієнт Роман Олійник, що характеризував добу і творців „Русалки Дністрової". Друга промова Ростислава Магаляса (IV. кл.) вказувала на духові вартости „Русалки Дн." Мішаний хор відспівав поправно О. Кошиця „Шум" та „Царівну" під проводом проф. В. Прокоповича. О. Приймак і Р. Хомин (скрипка з фортепіяном) відіграли Л. Бетговена „Менуетто" та П. Чайківського „Шансон Тріст". Роман Кухар з чуттям деклямував поему Шашкевича „Бандурист" у супроводі бандури. Мужеський хор під проводом проф. Б. Козака відспівав бадьоро „Дайте руки юні други" С. Людкевича. Гарно випало й форт. соло Богдана Яреми, учня І. кл., що грав з бравурою Шопена: Імпромпту і Вальсе. Тенор Мирослав Ковч (IV. кл.) відспівав „Веснівку" Шашкевича-В. Матюка. Дуже гарно і справді святочно випала збірна деклямація „Русланових Псалмів"

Шашкевича. Це вже заслуга п. Лесі Кривіцької, що не жалувала труду для їх вивчення та мистецького оформлення. Фортепіяновий супровід мав Роман Климкевич, уч. VII. кл. На бандурі грав п. Юрій Сінгалевич і ця точка причинилася теж немало до піднесення дійсно високого рівня свята.

Організацією цього вдатного свята займалися пп. професори: Ярослав Біленький та Володимир Радзикевич. Свято залишило по собі якнайкраще враження. С.

Зі сойму.

Нині відбулося засідання адміністраційно-самоуправної комісії сойму, присвячене законопроєктові про продовження урядування тимчасової управи Варшави. Забирали голос віцемін. Корсак, і посли: Кребль, Кшечунович, Пахольчик, Зоммерштайн, Гладиш і Новіцький.

НОВИНКИ.

— Найсолідніші футра тільки у Юліяна Глушевського, Львів, пл. Капітульна 3. І., телефон 254-46. Приймаю футра до переховання літом.

— Службовики українських установ пологоджують літні закупи для себе і рідні тільки в кооп. „Базар" у Львові, при вул. Руській ч. 3. Великий вибір сезонових новин.

— Українська православна парохія в Німеччині. Ініціятивний комітет для організації української православної парохії в Німеччині скликав установчі збори, що відбудуться в неділю 6. ц.м. в салі Цециліен-Шуле в Берліні (Вільмерсдорф. Нікольсбургерпляц 5). Початок год. 10. Попередить Служба Божа в українській мові, а закінчить панахида за С. Петлюру.

— Нова доцентура. Міністер освіти затвердив габілітацію д-ра Луції Харевич, кустоса історичного музею м. Львова, як доцента історії міст та їх культури на гуманістичному виділі львівського університету.

— Зміни в редакції „Дзенніка Польского". В кінцем травня уступив з редакції україножерного „Дзенніка Польского" у Львові д-р Клявдій Грабик і переноситься до Варшави, де стане членом редакції „Курєра Поранного". Провід редакції „Дзенніка Польского" обняв Станислав Старжевський.

— Іспит зрілости в українській державній гімназії в Станиславові скінчився з таким вислідом. До іспиту допущено 32 учеників, з чого перепало при письменній матурі 7 кандидатів, не здав 1. Здало іспит зрілости 21 абітурієнтів, а саме: Василик М., Велигорський Р., Ганушевський С., Каблак Л., Камінський В., Каратницький З., Качанівський М., Коритовський Я., Левицький Н., Левицький С., Лемеха В., Лятишевський О., Олексів О., Припхан Б., Припхан О., Романишин М., Росчецький К., Сенківський Я., Смик Р., Струмінський Я., Фігіль І.

— Шкільні округи. У Вістнику законів появився розпорядок ради міністрів про шкільні округи. На основі цього розпорядку Польща ділиться на 9 шкільних округ, а саме варшавську, віленську, познанську, поморську, краківську, берестейську, люблинську, волинську і львівську. В склад львівської шкільної округи входять воєвідства львівське, тернопільське і станиславівське.

— Будівельні кредити для Львова. На основі рішення економічного комітету ради міністрів асигновано 16,000.000 зол. на додаткові кредити для мешканевого будівництва, так що разом на цей рік будівельні кредити дійшли до 23 мін. зол. З наших міст дістане Львів 1,300.000 зол., Берестя 100 тисяч, Коломия 100 т., Перемишль 180 т., Станиславів 250 т., Тернопіль 100 т. Більше ніж Львів дістала лише Варшава (6 міл.) і Лодзь (1,900.000).

— 50-ліття арцибіскупа Теодоровича. В авлі львівського університету відбулася академія для вшанування 50-ліття священства вірменського архиепископа у Львові, кс. Йосифа Теодоровича. На академію явилися польський примас кард. Гльонд з кількома біскупами з Польщі, митрополит Шептицький, львівський арцибіскуп Твардовський та представники адміністраційної військової та самоврядної влади. Промовляли примас Глбонд, воевода Білик, президент міста Островський і ін. Академію закінчив хор відспіванням марійського гимну.

— Коронація чудотворного образу Матери Божої відбулася минулої неділі у вірменському костелі в Станиславові при участи найвищих церковних достойників, представників влади та багатьох тисячок народу. „Вірменський" архиепископ Теодорович відчитав папську буллю в латинській і польській мові у справі коронації образу, після чого примас кард. Гльонд відправив понтифікальну Службу Божу, а біскуп Лісовський із Тарнова виголосив проповідь. Після коронації церковні достойники передали укоронованим образом народові благословення. Цілому святові надано маркантний польсько-патріотичний характер. Місто було удекороване державними, церковними і міськими прапорами, зеленю та килимами.

— Україніка. У місячнику молодої католицької жіночої організації „І. І. К. Ф.", що виходить у Брюселі в Бельгії в останньому числі за квітень ц. р. уміщена стаття інж. Дм. Андрієвського п. н. „Весна на Україні". Д. Андрієвський пише про наші великодні звичаї, гаївки, пісні і т. д. До статті додано 2 ілюстрації — гаїлок і гуцулки та мапа України.

— Хто виграв міліон? В нинішнім тягненні Клясової Льотерії впали м. і. такі більші виграні: 1,000.000 зол. на ч. 104217. 20.000 зол. на ч. 187279. 10.000 зол. на ч. 37523 173483. 5.000 зол. на ч. 21205 160387. 2.000 зол. на ч. 705 32187 69187 95860 102513 110478 117314 124370 128052 144351 154640 192968. 1.000 зол. на ч. 7578 15903 18822 192212 28726 29530 34878 38298 45233 52583 57546 73244 73993 79916 105558 112023 118705 119475 132161 135044 145059 153853 172122 172215 176558

— Дентистична поміч у школах. З новим шкільним роком буде поширена лікарська поміч у вселюдних і середніх школах. На терені всіх кураторій будуть зорганізовані дентистичні кабінети для шкільної молоді. Досі дентистичну поміч у школах давали тільки на терені центральних воєвідств.

— На Поліссі беруться до нелегальних ремісників. На Поліссі є 12.758 ремісничих варстатів, з цього 4.000 „нелегальних", „анонімних". Проти цих „нелегальних" поліських ремісників виступають її остро головно напливові польські ремісники („легальні") й обвинувачують їх перед держ. чинниками, що вони вчать „нелегально" термінаторів і не поносять тягарів, не платять податків та підривають матеріяльний стан загалу ремісників. Цієї скарги послухала поліська реміснича палата і розпочала безоглядну боротьбу з „нелегальними" (автохтонними) ремісниками. Вона творить з відпоручників польських цехів та організацій на Поліссі контрольні комісії, які мають зревідувати всі ремісничі варстати, зліквідувати „нелегальних" ремісників. А найважніша річ є зробити на Поліссі місце ріжним польським ремісникам та усунути тих, які не хотіли вступити до польських цехів.

— Стодола причиною великого процесу. В апеляційному суді у Львові відбулася розправа проти 62 мешканців села Тишківці пов. Городенка за спротив владі. Пішло через стодолу, яку влада звеліла розібрати, тому що побудували її без дозволу. Коли власники її не хотіли приказу виконати, поліція почала будинок розбирати. Дійшло до сутички, при чому юрба почала кидати на поліцію камінням, а поліція вжила зброї. Апеляційний трибунал затвердив присуд коломийського окружного суду, засуджуючи 49 обвинувачених на кару вязниці від 8 місяців до одного року.

— Наслідком довготревалої посухи деякі сторони Польщі, головно білостоцьке воєвідство, загрожені катастрофою неврожаю. Вже тепер шкоди, спричинені сушею, як виходить із фахових обчислень, перевищують шкоди від повені в келецькому воєвідстві. У звязку з посухою вибухають часті пожежі лісів, причому жертвою вогню паде молодняк.

— Автомобілева катастрофа віцеміністра комунікації. Нині (понеділок) рано на перехресті двох варшавських вулиць самохід віцеміністра комунікації інж. Пясецького віхав на вантажний самохід і впав до ями, виконаної на фундаменти. Віцеміністер вийшов з випадку ціло.

— Порука за збанкротований банк у практиці. Перед окружним судом у Люблині відбудеться незвичайна розправа. На лаві обвинувачених засяде 900 осіб, членів б. Кооперативного Банку Купецького, що збанкротував тому кілька літ. Щоби сплатити зобовязання, затягнені банком, слід стягнути від його членів уділи в кількакратній висоті, бо таку відповідальність приняли на себе, приступаючи до банку. Тепер ті суми доходять до 600 тисяч, причому кожний член мусить заплатити 3.000 до 10 тисяч зол.

— Загадочні бомби. В будинку польського учительського союзу при вул. Смуліковського у Варшаві вибухли в день дві бомби. Вибух знищив двері, що вели до невикінченого крила будинку і спричинив пожежу, яку вгасила пожежна сторожа. На місці знайшли останки двох годинникових бомб, що були зладжені з військових гранатів. Обійшлось без людських жертв, бо робітники працювали в іншому місці. Справою занялася слідча влада.

— З Польщі. Під Варшавою відбувся двобій між двома варшавськими адвокатами Л. і Ш. Стрілявши до себе з віддалі 25 метрів без успіху, оба розійшлися без подання руки. — На Поморі відчувається недостача бараболі, яка вимерзла в зимі. — В кольонії Мартелів біля Утрати ласького повіту згоріло 20 господарств на шкоду 60 тисяч зол.

— 80-ліття уродин папи. В дні 31. травня ц. р. папа Пій XI. святкував 80-ліття своїх уродин. У звязку з тим відкрито цього дня в палаті Кастельгандольфо папську академію наук при участи представників ріжних націй. Папа Пій XI. (Ахіхлес Ратті) вродився 31. травня 1857. р. в Дезіо під Міляном. Теольогічні студії скінчив у Міляні, опісля перенісся до Риму, де здобув три докторати (теольогії, фільософії та права). Від 1912. р. працював у ватиканській бібліотеці, а від 1918. р. був апостольським візитатором, опісля нунцієм у Польщі. В 1921. р. став архиепископом у Міляні, а в 1922. р. вибрали його папою.

— Обсунулася земля в Мексику. У нафтовому басейні недалеко Тлельпулягуа обсунулася земля. З міліони тон болота намоклого нафтою залляло містечко, розливаючись на просторі 2 км. Досі добули 53 трупів і 24 ранених, з того 10 важко.

— Як большевики окрадають селян. Перед окружним судом в Омску відбулася розправа проти кількох совітських достойників, членів вселіжинського районового екзекутивного комітету, що управляли нечуваний самоволю супроти індивідуальних господарів. Усіх господарів у цьому районі оподатковано на 100 тисяч рублів, опісля забрали їм цілий маєток і поділили між себе. Скарги покривджених не мали ніякого успіху. Всіх обвинувачених засуджено на кари вязниці від 2 до 6 літ.

— Трагічна аматорська вистава. В литовській місцевости Віштініс біля Сейну режисер показував перед аматорською виставою одній артистці, як треба стріляти. Куля пробила декорацію і вбила поліцая, що стояв за кулісами.

— Втеча 30 прокажених. Як повідомляють із Букарешту, в лепросорії в Тікілешті втікло 30 прокажених і рушили пішки до міста Тульчея, щоби поскаржитися перед владою на невідповідну поведінку управи заведення, де їх замкнено. Вістка про втечу прокажених викликала переполох у цілій околиці. Одначе поліція зловила втікачів і завернула до заведення.

— Ріжні вістки. В Льондоні помер визначний австрійський психольог Альфред Адлер, що створив власний психольогічний напрям т. зв. „комплекс менших вартостей". — Румунську королеву Марію спаралізувало.

З театру.

ВЕЛИЙ ТЕАТР: „КОРОЛЬ", комедія на 4 дії Кеявета та Армана.

Ця песа має добрих 30 років і львівська сцена вже раз її бачила. Чисто паризька сатира на соціялістичного діяча, який з посла стає міністром, завдяки своїй приятельці. Ця його приятелька — артистка віддавна добре знайома з молодим екзотичним королем, що саме приїжджає до Парижа з офіціяльною візитою. Король теж оперткова фігура — як зрештою ціла галерія дієвих осіб, що пересуваються перед нашими очима. У дипльоматичних заходах більшу ролю грає тут спальня, як урядовий кабінет. Усе це весело, пусте, бездомно — пусте.

Найкращі ролі — Леліви, Слівінського та Нічевської. м. р.

☦ Посмертні згадки.

ПАМЯТИ БОГДАНА РІПНІЙСЬКОГО, ОКР. СУДДІ І СОТНИКА УГА.

Дуже вже нечисленні ряди українських суддів на терені львівського апеляційного суду понесли нову втрату через смерть Богдана Ріпнійського, окружного судді в Тернополі, що зійшов зі світа зовсім ненадійно внаслідок розриву серця 20. травня ц. р. в 52. році життя, хоч нездужав уже від довшого часу і то мабуть на пістряка (рака). Ця втрата тим більше болюча для нас, що не стало між живими визначного й обективного судді, що тішився великим авторитетом і поважанням у судейських та адвокатських кругах і як довголітній референт апеляційного цивільного сенату при окружнім суді в Тернополі та при цьому рутинований і бистрий правник, ставав нераз у пригоді в селянських цивільних процесах.

Покійний Богдан Ріпнійський походив з москвофільської родини (його батько був гімназійним професором у Тернополі), з якої не міг винести захоплення для української справи та її всесторонього знання.

Гімназію (тоді ще польську) скінчив у Тернополі, де його товариші українці, нині наші діяльні громадяни, перші запалювали його з нашими національними змаганнями і дали почин до цього, що опісля Ріпнійський став свідомим українським громадянином. По скінченні правничих студій став суддею, зразу в Дрогобичі, після війни в Тернополі. На світовій війні був старшиною австрійської армії і після утворення нашої держави в Галичині зголосився безпровололочно до служби в Українській Галицькій Армії (УГА), де приділили його до військового суду зі степенем судді сотника і у цьому характері пережив усю трагедію УГА. Як чимало колишніх галицьких москвофілів інтелігентів, зірвав Ріпнійський цілковито з москвофільством і перейшов беззастережно в український національний табор та як свідомий український громадянин був в останньому часі, до хвилини ненадійної смерти, головою „Української Бесіди" в Тернополі. Суддею був з покликання і у своє нелегке сьогодні звання вкладав усю свою душу, здобуваючи собі симпатії у своїх співтоваришів праці в суді, серед палестри і місцевого громадянства без ріжниці нації і релігії. Був дуже привязаний до церкви, пильно ходив на богослуження і виконував релігійні практики. За свої заслуги як суддя діждався навіть признання (мабуть чи не одинокий з українців суддів у польській службі) від влади, діставши недавно золотий хрест заслуги і в останньому часі був найповажнішим кандидатом на становище віцепрезеса окружного суду в Тернополі, опорожнене недавно внаслідок уступлення відомого у нас д-ра Л. Вендрихововського.

Похорон Покійного відбувся в суботу 22. травня ц. р. при численній участи місцевих громадян, 7 священників, під проводом декана о. Осипа Грицая з Чернихова, усіх працівників суду і прокуратури та багатьох адвокатів. Над домовиною промовляли: окружний суддя д-р Секанович, колишній аплікант Покійного, останньо його співтовариш в апеляційному цивільному сенаті і судовий аплікант Молчко (оба по польськи), підносячи особисті прикмети Покійного як людини і судді, адвокат д-р Степан Брикович, як товариш Покійного зі шкільної лавки від української палестри, врешті проф. Павло Дяків від „Української Бесіди" і від місцевого українського громадянства.

Покійний залишив спаралізовану матір, [ж]інку й одинака-сина, учня семої гімназійної [к]ляси. — В. И. П.! С. Б.

Дописи.

МОСТИСЬКА.

Ювилейне Лугове Свято в Годинях, пов. Мостиська. В Мостиськах є „Повітовий Луг", але осередком лугового життя в мостиському повіті є село Годині. Самі Мостиська, містечко жидівське, бо українців, поза кількома урядовцями, адвокатами та українськими установами, майже нема. Зате в Годинях є і голова „Пов. Лугу" Осип Федина, провідниця лугових жіночих вправ Ю. Александрівна та ще й інші члени Повітової Старшини. „Луг" у Годинях святкував 10-ліття свого істнування в неділю 23. м. м. На це свято зійшлася більша половина „Лугів" мостиського повіту. Передполуднем луговики і луговички пішли до церкви на Службу Божу, яку відправили: о. Мацюк, о. Гришкишин та о. Гамерський. Прегарну проповідь про вагу Лугової Організації виголосив б. УСС. о. Пшепюрський зі Стариви. Мала відбутися полева Служба Божа, але перемиський епископ на полеву Службу Божу не дозволив. В 3. год. попол. відбулося саме свято на великій громадській площі. „Луги" вмашерували на площу, орхестра відограла національний гимн. Одночасно на високій щоглі піднесено прапор, а на підвищенні виставлено мандрівну нагороду, що її здобув мостиський повіт у 1935 р. у Львові й оборонив на Луговому Святі в 1936 р. Голова „Пов. Лугу" О. Федина склав звіт голові „Великого Лугу" д-рові Р. Дашкевичеві. Підчас перегляду луговиків і луговичок лугова орхестра відіграла луговий гимн. По перегляді чет відкрив свято голова О. Федина, підкреслюючи велику працю „Лугу" в Годинях, що зорганізуванням громадян села та „Лугів" у сусідніх селах. Зчерги д-р Р. Дашкевич склав привіт від „Великого Лугу" і вказав на заслуги „Лугу" в Годинях. Від філії „Просвіти" в Мостиськах склав привіт д-р В. Ломінський, від спортового т-ва „Сепда" п. І. Бардин, від комітету українських кооператив у Мостиськах о. Пшепюрський, від Повітового Кружка „Рідної Школи" в Мостиськах Т. Федевич, від т-ва „Сокіл" у Черневі І. Ковалик. По привітах луговички виведи ритмічні вправи до слів молитви „Боже великий, [illegible]". Опісля були вправи палицями і вправи луговичок віщеми. Далі відбулася концертова частина. Хор „Лугу" в Годинях під проводом В. Лаби відспівав нові лугові пісні „Враз юні друві у лави", „Встає наш Луг"; п. Ю. Александрівна віддеклямувала вірш В. Пачовського „Позлим вам, братти і сестри в Лугу", а 5-літній хлопчина С. Босий „Гей манить, зове нас Луг". Вкінці хор відспівав пісні: „Учітеся, брати мої" і „Сонце заходить". Після того луговички з Годинь вивели вправи „Журавлі". Далі відбулися мішані вправи луговиків і луговичок, до яких станули всі „Луги". Свято закінчив п. Т. Федевич покликом ставати в лугові ряди. Вкінці відбулася дефіляда „Лугів" перед головою „Великого Лугу" і Старшиною „Повітового Лугу". Ціле свято робило якнайкраще враження.

ПЕРЕМИЩИНА.

З просвітянського руху в Дубеччині. Дубеччина — це західна частина перемиського повіту, що клином вискається між добромильський та ярославський повіт і доходить до повіту березівського та ряшівського. Близьке сусідство з ряшівським повітом фатально впливає на національні відносини в Дубеччині. Від кількох десятків літ змінюються відносини в нашу некористь. Села, колись чисто українські, мають тепер поважний відсоток або й перевагу польського елементу. Головний натиск іде, річ ясна, зі заходу і північного заходу. Так і відчувається, що метою цього натиску є вирівняти лінію, очевидно покищо, до Сяну. Тому то Дубеччина втішається у деяких чинників спеціяльною опікою. Під господарським оглядом Дубеччина є типовим зразком галицької нужди. Недостача якихнебудь заробітків на землі кидає на ринок праці надмір вільних від праці рук. Одиноким виходом є еміграція, головно до Франції, а в останніх днях до Латвії. Одначе й еміграція не всилі розвязати справи безробіття. Дуже важке матеріяльне положення та низьке освідомлення є пригожим ґрунтом до розросту всяких пявок — Борухів, яких в самому Дубецьку є чимало. Вони, позичаючи селянам гроші, очевидно, на лихварський відсоток, заключають такі договори, що навіть при найкращій господарській коньюнктурі селянин не може дотримати умовин договору і мусить за півдурно продавати жидам останній кусник землі. В селі (Повхова), де завдяки пявкам жидам навіть багатші колись господарі залишились без даху над головою. Багато господарів лиш завдяки мораторії не пішли тепер з торбами. Тож і не диво, що серед таких важких, невідрадних економічних та національних відносин всяка організована національна робота незвичайно важка. Всеж таки філії „Просвіти" в Перемишлі вдалося в останніх роках зорганізувати 10 читалень і вони в цьому найбільш загроженому районі виконують свою важку культурно-освітну, національну роботу (Кривча, Воля Кривецька, Середна, Костево, Повхова, Підбуковина, Солонна, Руське Село, Іскань і Бахів). Крім того працюють там: 1 кружок „С. У." (Іскань), 1 кружок „Р. Ш." (Руське Село) та 4 кооперативи для загального закупу і збуту (Воля Кривецька, Руське Село, Іскань і Бахів). Нема ще наших товариств у Скопові, де влада минулого року розвязала читальню та в Рушельчичах, де не зважаючи на всякі заходи філії „Просвіта" в Перемишлі не вдалося заложити читальні внаслідок специфічних тамошніх обставин. Щоб не втратити мізерного заробітку у дворі в селі Рушельчичі бояться навіть читальні. В Дубеччині бувають випадки, що жидівчі не хотять приймати на роботу тих, що належать до читальні і навіть звільняють з праці тих, що їх діти вписались до читальні. Ті обставини та малу свідомість використовують аґітатори польських людовців, які опанували район, а села: Рушельчичі і Скопів майже всеціло. На ці людовецькі, а в інших районах людово-фронтівські впливи звернув увагу секретар П. Н. К. УНДО п. Семенко. Сівачі людовецьких, людово-фронтівських та всяких інших гасел не ждуть виборів і безперервно працюють у терені. Деякі читальні мають вже власні доми, як Кривча, Бахів, Іскань, (там також міститься дім С. У.), Підбуковина, Костево і Руське Село приступили до будови і на днях відбудеться посвячення вуголького каменя. Сильно відчувають недостачу інтелігентних сил до праці і тому просвітянська праця не розвивається так, як повинна би розвиватися. Філія робить все можливе так, що поволи відносини поправляються і одночасно зростає та міцніє національна свідомість. А тимчасом малі успіхи читалень „Просвіти" не дають спокою нашим сусідам. В останніх часах їх чинники ведуть сильну пропаганду за будову людового дому в Костеві, щоби таким чином ослабити в селі впливи читальні, що саме тепер розпочала будову свого дому. Тому обіцянками „грушок на вербі" намагаються відтягнути наших селян, але є надія, що ця кривда сусідам не вдасться. Костево, це най дальше на захід висунене село перемиського повіту. Лежить на самій етнографічній границі, оточене з трьох сторін майже чисто польськими селами. Колись чисто українське село — тепер має понад 1/3 [illegible]. Сталося це головно через мішані подружжя, які вводять багато чужого елементу зі сусідніх сіл. Таким чином пропав Бахірець, в якому лиш церква осталась свідком, що це село було колись українське. Щоби цю експанзію затримати, треба доложити всіх сил до праці. Покищо працює там організатор філії „Просвіти" Степан Микита, який не жалує своїх сил та цілого віддався праці над зорганізуванням Дубеччини. Дуже часто їздить по селах, організує хори, столярів, учить співати і т. п. Протягом року зорганізував він на окружних Шевченківських свят і обід „Просвіти", а саме: у Кривчі, Кривецькій Волі, Костеві і в Бахові. Вкінці слід підкреслити, що в немалій мірі в зорганізуванні Дубеччини причинився парох Іскані о. Михайло Гук та його дружина.

Не признають української мови. Дня 20. п. м. читальня „Просвіти" в Бахові внесла до староства в Перемишлі подання за дозвіл на уладження в дні 25 п. м. Шевченківського свята. Це подання внесли наперед до волосного уряду у Кривчі, який мав його завідомити і побрати оплату від вписі. Волосний секретар побачивши, що подання написано в українській мові, не хотів його ствердити, заявлюючи, що подання в українській мові не приймає і не полагоджує та домагався, щоби подання були писані „в уженд[о]вим язику". Його піддержав теж присутній у волос. уряді командант станиці поліції у Кривчі. Слід підкреслити, що читальні кривецької волости постійно мають клопоти з вказаним секретарем за подання, писані українською мовою. Пан секретар посунувся до того, що накинувся на одного просвітянина з такими образливими словами: „не розумєм хлопского язика". Може би компетентні чинники поучили волосного секретаря, що існує мовний закон та щоб командант поліції не втручав до несвоїх справ. Н.к.

Нові книжки й журнали.

КНИЖКИ.

Ювілейний Альманах українських католицьких богословів Перемиської Епархії. Зібрала Редакційна Колегія. Перемишль 1937. Накладом Гр.-Катол. Духовної Семинарії в Перемишлі. Ст. 268.

Сорок літ праці Української Ремісничої Промислової Бурси у Львові. Ювілейний збірник. Матеріяли зібрав і впорядкував м-р Ярослав Чума. Львів, 1937. Ст. 163.

ЖУРНАЛИ.

Жіноча Доля, ч. 11. з 1. VI. 1937. Зміст: Поле праці — всюди навколо нас! — До Українського Народу. Його синів і дочок на рідній і нерідній землі сущих — Женя Лисогірська: Через Голготу до Воскресення (зак.). — Яр. Мацкжова: Душа дитини в світлі наукових дослідів. — Ірина Вільде: Вікна нарозтіж (далі). — Шлях до щастя в домі: „Я могла краще вийти заміж". — Марія Омельченкова: Терелія Ванссва. — Д-р Н. Ю. Кисілевський: Коронація Юрія VI. — Вістки зза моря — „Свято Матері" в Ржевницях. — С. Русова: IX. Конгрес Ліги Миру та Свободи. — О. Дучимінська: Пятий зїзд українських музеольогів у Перемишлі. — Дещо про купелі й ідеали „на бронз". — Використовуймо вміло набіл! — Що їсти. — Дещо є моди. — Жіночий рух: Закінчення інструкторського курсу „С. Г." — Листування редакції. — Згадаймо добрим словом. — Новинки. — Веселий кутов.

Вісти з Лугу. Р. XII., ч. 5. за травень 1937. Зміст: Лугове свято у Львові відложене. — Культ лицарства. — Дві сумні роковини. — Один спомин. — Протилетунська і протигазова оборона краю. — З життя Лугової Організації.

Шлях, релігійно-громадський часопис для народу. Луцьк. Р. І., ч. 2. за червень 1937.

Місіонар Пресвятого Ісусового Серця. Жовква. Р. 40, ч. 6. за червень 1937.

СПОРТОВА СТОРІНКА.

День Українського Спортовця у Львові.

Цьогорічний День Українського Спортовця у Львові перейшов під знаком **масовости.** Масова участь спортовців у дефіляді, масові конкуренції та й масова — як на нас — участь видців.

Свято почалося збіркою спортовців Львівської Округи на площі, до яких виголосив промову голова УСС-у дир. Радловський, підкреслюючи вагу розвою спорту для кращого майбутнього нації та вказуючи на зростаюче зрозуміння для справ фізичного виховання серед українського загалу.

Після піднесення прапорів національних і клюбових Спортова Рада і голови поодиноких клюбів відбули перегляд усіх клюбів. До дефіляди стануло к. 500 спортовців з усіх клюбів Львівської Округи. Найкраще враження викликали більші клюби, як УССК, Черник, КЛК та Сила, саме великою кількістю членів.

По офіційній частині зачалася властива програма, багата і різнородна, обчислена передовсім на масовість. Такий характер мав біг на 100 м. на гриці, до котрого стануло 20 змагунів, та 50 м. юніорів, з участю 18 змагунів.

У бігу на 100 м. заняв перше місце **Банах** (УССК) у часі 12.2, другий **Мартинович** (КЛК) 12.2, третій **Павлик** (УССК) — 12.4. У бігу юніорів — перше місце в часі 6,6 здобув **Бойко** (сс. Плай), другий Маленький (Плай) — 6.7.

Пропагандивний характер мав теж біг навпростець на 2 км. та дружиновий марш на 5 км. Тому, що траса обох конкуренцій ішла поза площею, видці могли тільки оглядати старт і мету, що відбулися на площі. До бігу стануло 25 змагунів із клюбів: Сила, Дніпро, УРСК. Слід зазначити, що „Сила" — робітничий клюб, уперше стартував у змаганнях УСС-у і виказує добрий матеріял та — що найважніше — запал і охоту до спорту і в короткім часі певно зможе зачислитися до сильніших клюбів Львівської Округи.

В бігу перше місце здобув **Радко з УРСК-у** в часі 10:47,7, другий **Яцуха**, третій **Возьний**. Біг скінчило 20 змагунів.

До дружинного маршу станули дружини Чорноморців, УССК-у, Дністра й УРСК-у. Однак вислід маршу не можна скваліфікувати, тому що дружини вернулися групами (а на основі правильника мають вернутися в комплеті), зновуж дружина УССК-у, хоч прийшла повна, але не перейшла правильно мети. На маргінесі можнаб зауважити, що тут завинила організація, і таку конкуренцію не слід вставляти у рямки загального свята. Радше зорганізувати окремі змагання в маршу.

Чисто спортовий характер мали дальші конкуренції легкоатлетичні: біг 60 м. жінок, скоки вдовжінь жінок і вгору мужчин та ін. Найцікавішою точкою був біг гінців 4×200 м. та біг на 2000 м. (уперше зорганізований).

В гінцях стартували чотири дружини у двох передбігах з Плаю, УССК-у, КЛК і Черника. В першому передбігу **УССК** здобув перше місце в часі **1:42,** перед Плаєм; у другому КЛК, завдяки знаменитому спринтові Мартиновича, зрівнявся з Черником та осягнув однаковий час 1:44, ділячися другим і третім місцем.

У бігу на 2.000 м. (що відбувся в перерві метчу Центросоюз — Маслосоюз) стартувало 10 змагунів. Була це властиво боротьба між Гаврилюком (Черник) і Варцабою (УССК) — і цим разом виграв її певно Гаврилюк, що він увесь час біг і тільки раз на коротку хвилину дав виминутися Варцабі, щоб знову вийти наперед і здобути перше місце в часі 6:01,4.

З жіночих конкуренцій відбувся біг 60 м., у якому перемогла Опарівська (УССК) у часі 9.5, перед Нижанківською (КЛК) — 9,6 та Іваницькою (Тризуб) — 9,8; скок удовжінь, де перше місце здобула знову Опарівська — скоком 4,06 м., перед Іваницькою — 3.70 і Нижанківською — 3,68 м., — та біг 800 м., що його виграла Адріянович (УССК) — у часі 2:57. В гінцях 4×75 м. стартували дві дружини: Стріла й УССК, що заняв перше місце в часі 47,2 перед Стрілою.

З мужеських конкуренцій відбулися ще скоки, а саме вгору і трискок. У першому **Рак Р.** (Черник) **осягом 1,66 м. здобув перше місце,** перед Варцабою (УССК) — 1,62 м. та Крупкою І. (Черник) — 1.58 м. У трискоку **перше місце** заняв Озерів (УССК) — скоком 12,00 м., 2) Шеретило (КЛК) 11,88 м., 3) Крупка І (Черник) 11,82.

Рівночасно з легкоатлетичними конкуренціями відбувався метч у відбиванці між дружинами „Суспільного Промислу" й „ЕКО", закінчений виграною **„ЕКО" у відношенні 2:1** (15:10, 15:2). Обі дружини грали досить добре, одначе нерівномірно.

В змаганнях у кошівку мужчин між дружинами „Плаю" і „Дністра" виграв **Плай у відношенні 15:14** (10:6). Гра досить гостра, до мистецького рівня ще далеко.

У відбиванці між УССК-ом і Черником виявив цей останній наглядну перевагу, диспонуючи складом більш зіграним і певним. **Вислід 2:0** (15:10, 15:6) **у користь Черника.**

Сенсаційною точкою цілої програми був, чи радше мав бути, метч у копаному мячі Центросоюз — Маслосоюз. Він стягнув на свято багато видців, які може трохи завелися. Чомусь-то рекламовано його як майже гумористичну імпрезу і більшість глядачів ішла справді подивитись на забаву, забувши, що сам характер свята не дозволяє вставляти точки з такою закраскою. Завелися, бо обі дружини грали завзято й амбітно, обом ішло про вислід, а що рівень не був висококлясовий — це зрозуміле.

Чому вставлено таку точку у програму Д. У. С.? Щоб показати, що спорт має право існування й серед **т. зв. ольд-боїв,** зокрема серед урядницьких кругів (бо грачі обох дружин — це службовики тих установ, умові й фізичні). Колиж це є загальний День Українського Спортовця — то зовсім на місці, що й ольд-бої були тут репрезентовані.

Змагання Центросоюз — Маслосоюз покінчилися вислідом 1:0 (1:0) в користь Маслосоюзу. Суддював добре п. Повзанюк.

Загальне враження Дня Українського Спортовця добре. Програма навагал цікава, але переткнена, що й відбилося дещо на організації. Видців к. 2000. **(ДБ.)**

Спортові висліди.

УКРАЇНА — Р. К. С. 7:3 (3:2).

Черговий успіх одинадцятки України не тільки закріпив сильно її друге місце в мистецькій табелі, але скріпив теж надії на перше місце, під умовиною, що Україна виграє всі чергові змагання, а Ресовія програє ще бодай один метч. Неділішні змагання виграла Україна зовсім заслужено в такім високім відношенні, бо дружина справді віднайшла свою пробоєвість, запал та охоту до гри. Очевидно, що за похвалу заслужив у першу чергу напад, який грав у такому самому складі, як проти Чорних. Найгрупнішим і найефектовнішим напасником був цим разом Магоцький, якого ковзкий біг виводив противника з рівноваги. Скопець II. став також рухливіший та агресивніший, а його бомби стають пострахом воротарів. Хомишинець грав нерівномірно. Спершу його заграння на середині нападу були першої якости, швидкі й цільні подання пхали напасників раз-у-раз до переду та на пробої, але згодом, коли почав грати еґоїстично, вилізли всі його хиби наверх. Через повільність, боязливість та брак пробоєвости тратив він мяч, підпровадивши його майже під самі ворота, і то в ідеальних позиціях. Малюха грав краще та спокійніше, як проти Чорних, тільки повинен позбутися мягкости. Кравський грав теж нерівномірно. У другій половині на лучнику був трохи грізніший, як на крилі, але непотрібно уладжував рейди на цілу ширину грища. Поміч грала слабше, як у четвер, але в загальному вдоволила. Очевидно, що Гошовський на середині помочі знову доказав, що це його становище і покищо ніхто його добре на ньому не заступить. З оборонців кращий Свергота, який імпонує спокоєм та зрівноваженням у безнадійних ситуаціях. Воробець переходить видний спадок форми, одначе грає, як завжди, амбітно та завзято. На погану ноту заслужив цим разом Гуцул, який із трьох стріляних Україні воріт бодай 2 міг оборонити. Його холоднокровність межувала іноді з байдужністю.

РКС грав дуже добре першу половину і був тоді навіть рівнорядним противником. Зокрема грізний був тоді напад. У другій половині робітнича дружина (зложена бодай на половину з українців!) не видержала темпа і мусіла скапітулювати.

Ворота для України здобули: Магоцький 3, Скопець 1, Свергота 2 (вільний і карний) та Хомишинець.

Суддював добре п. **Саваріи. Видців к. 2.000.**

УКРАЇНА II — ЛЕХІЯ II 2:0 (1:0). Заслужена перемога резерви України.

ЮНІОРИ. Лехія — Україна 3:2 (2:0). Юніори України грали тільки в першій половині добре.

ІНШІ ВИСЛІДИ ОКРУЖНОЇ ЛІГИ.

Гасмонея — II. Сокіл 1:2 (0:1).
Лехія — Чорні 3:2 (0:2).
Погонь I Б — Чувай 1:3 (0:2).
Корона — Огніско 1:2 (0:1).
Ресовія — Польонія 1:1 (1:1).

ТАБЕЛЯ ОКРУЖНОЇ ЛІГИ.

1. Ресовія	17	17:7	50:20
2. Україна	**18**	**26:10**	**65:2[illegible]**
3. Чорні	18	23:13	49:3[illegible]
4. Гасмонея	17	21:13	21:14
5. Чувай	17	18:16	43:12
7. Огніско	17	18:16	31:47
6. Польонія	17	18:16	27:2[illegible]
8. Погонь I о	17	16:18	31:30
9. Р. К. С.	17	12:22	25:30
10. Корона	17	10:24	22:40
11. Лехія	17	9:25	23:39
12. II. Сокіл	17	8:26	31:51

ДЕРЖАВНА ЛІГА.

Рух — Краковія 1:1 (1:0).
Гарбарня — Л. К. С. 4:2 (3:0).
Варта — А. К. С. 2:2 (1:1).

ЛЬВІВСЬКА А-КЛЯСА.

Білий Орел — Т. Ш. Л. 5:1 (2:0)
З. З. К. — Зеніт 3:0 (1:0)
Світезь — Рекорд 4:1 (3:1).
Знесінчанка — Львовянка 3:1 (1:0).

Після недільних змагань мистецтво А-кляси здобув остаточно Білий Орел, який теж гратиме за вхід до Окружної Ліги з мистцем тернопільської групи.

ПЕРЕМИСЬКА А-КЛЯСА

ПЕРЕМИШЛЬ. **Сян — Леґія (Коросно) 14:1 (7:0).** Сян не має справді гідного конкурента в перемиській А-клясі і тому дійсно найвища пора, щоб він увійшов до Окружної Ліги. Леґія не була ніяким противником для Сяну, який дослівно робив з нею, що хотів. Ворота для Сяну здобули: Турко 5, Партика 5, Гібалевич 3 і Нижанківський. Після цієї перемоги Сян здобув остаточно мистецтво перемиської групи А-кляси і гратиме небавом за вхід до Окружної Ліги з мистцем дрогобицької групи, імовірно з Кадімою.

ТЕРНОПІЛЬСЬКА А-КЛЯСА.

ТЕРНОПІЛЬ. **Креси — Поділля 5:0 (1:0).** Вислід рішуче за високий, бо Поділля вдержувало в першій половині отверту гру, а в другій Креси не мали теж такої великої переваги.

ЗОЛОЧІВ. **Леґіон — Яніна 3:2.**

Мета — Стшелец 4:2. Українська робітнича дружина Тернополя осягнула першу перемогу в мистецтвах Ц-кляси.

ТОВАРИСЬКІ ЗМАГАННЯ

САМБІР. **Ватра (Дрогобич) — Дністер 3:3 (1:3).** Обі українські дружини грали дуже амбітно. Дністер кращий технічно, зате Ватра мала кращий старт до мяча. Обі ці дружини є кандидатами до А-кляси та гратимуть імовірно рішальні змагання між собою.

МИСТЕЦТВА Ц-КЛЯСИ.

Степ — Гаповль 1:2 (0:2). Заслужена програна Степу, який грав примітивно. На дружині пізнати брак тренінгу. Степ мав перевагу тільки 15 хвилин перед кінцем і тоді теж Гдуля стрілив одинокі ворота. В степі вдоволили Грицай у нападі й Троян у помочі. Суддював п. Крах.

ВИСТАВОВИЙ ТУРНІР У ПАРИЖІ.

ГАВР. **Австрія — ФФБ Ляйпціґ 2:0**
ПАРИЖ. **Больонія — Сошо 4:1.**
ШТРАСБУРГ. **Славія — Фебус 2:1.**
АНТІВ. **Чільзі — Марсей 1:1.** Цей меч буде ще повторений.

АДМІРА МИСТЦЕМ АВСТРІЇ.

Адміра — Австрія 3:3. Австрія здобула тільки віцемистецтво, бо має гірше відношення воріт.

Рідна Школа — наша зброя,
Рідна Школа — це наш щит,
В Рідній Школі — міць героя,
Що неволю поваллить.

Дописи.

ГОРОДОК.

Свято Матері в Городку улаштував дня 23. травня Союз Українок. В год. 5. попол. у салі Украінбанку відбулася святочна академія на честь матері, в якій брала участь сама дітвора. В її програму входили: промова о. О. Шарановича про значення матері для виховання свідомих громадян, сценічний образ у двох я діях словах „Свято Матері“ укладу Марії Бариликової (вид. „Світ Дитини“), що його відіграла дітвора дуже добре. Особливо ефектовно випали сцени з метеликами, ролі яких грали діти в передшкільному віці, дуже влучно ухарактеризовані. Кілька добре дібраних деклямацій на честь матері доповнили цю зворушливу врочистість. Відспіванням національного гимну закінчено свято. В улаштуванні його найбільше трудилася старшина Союзу Українок та вихованки семинарії п. Катря Ходаківна і Нуся Цимбалета. На жаль, на цій академії було дуже мало старшого громадянства та самих матерей.

11-і роковини смерти от. Петлюри вшанував городецький „Луг“ святочними сходинами 25. травня ц. р. в салі „Поміч“ в год. 7.30 веч. Зібраним луговикам та запрошеним особам представив у коротких словах життя бл. п. Симона Петлюри інж. Р. Паламарчук, звертаючи головну увагу на ідею життя пок. Гол. Отамана — відбудову української збройної сили до боротьби з Москвою. Гимном „Ще не вмерла“ закінчено ці скромні сходини.

Попис читальняних хорів. Філія „Просвіти“ уладила 30. травня попис хорів читалень у повіті. Попис почався в салі „Поміч“ в год. 3.30; взяло в ньому участь тільки кілька хорів, бо деякі не прибули. Хор читальні „Просвіти“ Городок-Заставське передмістя відспівав „За річкою, за Дунаєм“, „І вчора орав“; „Там за річкою“ і „До циганки молодої“ — диригент п. С. Гусецький. Хор з Добрян: „Думи мої“, „За рідний край“, „Ой заросли три дороги“ — дир. І. Стасишин. Хор з Дроздович: „Маєва нічка“ і „Не згасайте ясні зорі“ — диригент Б. Яворський. Хор з Любіня Малого: „Ой у саду“, „Козака несуть“ та „Гей брати“. Всі хори виступили в гарних народних строях, що робило на вібрану публику миле враження. Опісля в часі перерви оцінкова комісія признала по нараді перше місце хорові з Любіня Малого, друге заняв хор з Заставського передм. Городка, третє хор із Дроздович. Оцінку комісії подав до прилюдного відома о. М. Думанський, голова Філії „Просвіти“ та заохотив хористів до дальшого плекання рідної пісні.

ПЕРЕМИШЛЯНИ.

Величаве посвячення салі Народнього Дому в Перемишлянах відбулося 23. ц. м. при участи до трьох тисяч людей з доокружних сіл, представників читалень „Просвіти“, кооператив, кружків „Сільського Господаря“, Союзу Українок“, сокільських та лугових товариств і повітових установ. Недостача салі погано давалася в знаки всім. Не досить що наші театри оминали Перемишляни, але і з власною імпрезою треба було впрошуватись до чужих. Тому зрозуміла була радість громадянства, коли два роки тому управа „Украінбанку“ рішила остаточно приступити до давно плянованої будови. Колиж її почали, виринали перешкоди одні за одними. Внаслідок інтриг злобних сусідів воєвідська комісія застановила була будову на місяць. А коли прийшов дозвіл будувати дальше, управа „Украінбанку“ та громадянський комітет взялися енергійно до праці. І не минув рік як будову вдалося довести до кінця. В год. 11.30 відслужив торжественну Службу Божу о. крил. д-р Лаба в асисті оо. дек. Жегаловича і Лущишина, оо. Кекіша, Танчака, Потериги і Кизими. По Службі Божій ціла процесія перейшла до новозбудованої просторої, високої, гарної салі. Велика сцена, проти неї гарний бальков. Саля прегарно прибрана зеленню, ґірляндами, фестонами, килимами та кризмами. На почесному місці — портрет основника „Украінбанку“ і провідника перемишлянського повіту вперед 30 літ, дир. В. Сінгалевича. Після посвячення салі відправлено панахиду за померших членів „Украінбанку“. По скінченні акту посвячення виголосив о. крил. д-р Лаба гарну промову і склав від Гр.-кат. Митрополичої Консисторії у Львові для Перемишлянщини свій привіт та сердечні бажання. В год. 1.40 попол. почалася академія. На сцену висипалося понад 60 осіб хористів. Усі в чудових народніх строях. Перед них виступив голова Н. Ради „Украінбанку“ Л. Синиця і по короткій промові передав салю в уживання всіх повітових установ. Після того почалася справді бальорo з десяток молодечих грудей могутня кантата — під орудою Остапчевського, відомого диригента просвітянських хорів та організатора філії „Просвіти“ в Перемишлянах. Бурею оплесків нагороджували присутні заслужено диригента та його хора по кожній хоровій точці, що їх переплітали: історія будови салі та привіти від центральних установ. Історію будови подав м-р Я. Кальба. Він підкреслив, що будова коштує коло 35 тисяч зол. З черги виголосили привіти від центральних львівських установ: д-р Брик від „Просвіти“, д-р Вілик від УПР., сен. Луцький від Р.С.У.К., голова Мирон Луцький від „Сільського Господаря“, інж. Творидло від „Центросоюзу“, дир. Кузик від „Центробанку“, інж. Фартух від КІР-у, д-р Дичок від Районн. Молочарні у Гличинах, дир. Хоптяк від О.С.К. у Рогатині та п. Івахів від молоді і „Сокола“ в Перемишлянах. Останній виступив на естраду основник та перший директор „Украінбанку“ дир. Сінгалевич. Бурею оплесків присутні нагороджували цілу його гарну промову. По відспіванні кооперативного гимну присутні відспівали національний гимн. По академії відбулася спільна вечера, що минула в милій атмосфері спогадів з давніх, передвоєнних літ.

Присутний.

ВІДГУКИ ДНЯ.

Буває, хоч не повинно бути...

Нераз чув я слова:

— Гей-гей! Якби то наші батьки знали були Касу Хорих!

І мені жаль було батьків..

Нема ради! Поступ, цивілізація, культура, успіхи суспільної зорганізованости, здобуток працюючих мас.

Ось, наприклад я. Належу до Каси Хорих (яка тепер трохи інакше називається), плачу солідно і — Богу дякувати — майже не користаю з неї. Нехай — думаю — користають за мене ті, яким здоровля так уже попсувалося, що мусять іти до лікаря. Приємно чоловікові, коли подумає, що з його складок якийсь бідолаха і полікується і ліки дістане і на відпочинок поїде. Коли треба, то й до санаторії. Є тих санаторій по ріжних кутках Галичини досить і трохи, а всі ясні, великі, вигідні, з усякими вибагами і всюди цілий божий рік, як у вулию. Користає народ з благодати суспільної організації.

І лікарів має Каса. Час до часу трапиться між ними й ґеній. Прийде громадянин чи громадянка з хорим оком — він подивиться на стіну і вже знає, прийде хтось із хорими грудьми — він у вікно і вже готово.

Оповідав мені про такого ґенія один мій знайомий: „Була — каже — в нас служниця. Добра, слухняна, роботяща, але якась біленька, хирлява. В мене мала дитина, одиначка, то ми й боялися, щоб, не дай Бог, часом не чахотка в служниці. Служниця обезпечена — посилаємо до Каси. А касовий ґеній глипнув на свій черевик і каже: „Нічого тобі не хибує“ (до дівчини, не до черевика!). Прийшла назад, але чуємо — покашлює. Посилаємо за якийсь час ще раз Ґеній подивився у книжечку і як не закричить: „Чого мені дурно час забираєш?! Сказано нічого, так нічого!“ Відправив з нічим. Прийшла дівчина з плачем — так і так — але ми ще не віримо. Післали її до „Народньої Лічниці“. А там лікарі більше скромні — нічого на око, тим менше про око. Взяли дівчину на рентґена і — викрили туберкулічні огнища. Завертаємо її знову до Каси, а там ґеній уже й говорити не хоче. „Яж маю вислід рентґена!“ „А ти, каже, звідки про таку штуку знаєш?!“ І нагнав. Тепер треба ще й ліки за свої гроші купувати“.

Знайомий оповідав, я слухав, а о бидва ми кивали головами.

— Так-так!

— Еге-ж-еге-ж!

Потім обидва:

— Нехай то все... і т. д.

А вкінці я:

1) Хто і на підставі чого заповнює санаторії?

2) Пощо такого ґенія, чи вище наведений діягностик, марнувати в Касі Хорих?

3) Чому в такій симпатичній й, хоч дорогій інституції нема в кожній кімнаті напису: „Не табака для носа, а ніс для табаки!“?

Галактіон Чіпка.

Спорт.

З УКРАЇНСЬКОГО СПОРТУ НА ВОЛИНІ.

Дня 6. червня ц. р. розіграв У. С. К. Гарт — Здолбунів свої дальші змагання за мистецтво Ц-кляси з У. С. К. Горинь — Рівне у Здолбунові. По вирівнаній грі в першій половині та подекуди навіть досить значній перевазі Гарту у другій половині виграв усеж таки Горинь 1:0.

По метчу запросили рівенських гостей здолбунівці на склянку чаю, що її влаштували на прохання голови клюбу пані із Союзу Українок, за що їм спортовці щиро вдячні. У милій товариській гутірці непомітно пролетів час. Треба зазначити, що національна свідомість цементує ці клюби у пропаганді доброго імени українського спорту. Тернистий це шлях.. у наших умовинах.

Дня 17. V. розіграв У. С. К. Гарт — Здолбунів змагання за мистецтво Ц-кляси з „Цеґельнею“ — Здолбунів. Не зважаючи на жертвенну гру, Гарт мусів програти, бо так хотів суддя. До того гартівських стрільців переслідував пех. Суддя осягнув у тім метчу вершок сторонничости, бо радив увесь час грачеві Цеґельні Ф. стріляти здалека на ворота. Деякі грачі Цеґельні грали дуже гостро, надуживаючи своєї фізичної сили. Ці змагання виграла Цеґельня 1:0.

Дня 22. V. розіграв У. С. К. Горинь — Рівне мистецькі змагання зі здолбунівською Цеґельнею в Рівному. На цьому метчі показалось, як марно представляються спортові уміности Цеґельні без опікуна і свого судді п. М. Бойчака. Вже в першій половині завзятий напад Гориня так „випозичував“ поміч та оборону Цеґельні, що вони ходили потім „на піхоту“. Виграна 3:0 для Гориня не віддзеркалює циферної переваги Гориня; тільки щастя врятувало Цеґельню від більшої програної. Тим метчом Горинь скріпив свої дані на добуття мистецтва у своїй групі. Цього зі щирої душі симпатики українського спорту йому бажають.

Дня 27. V. загостив знову до Здолбунова У. С. К. Горинь — Рівне, щоб розіграти відплатні змагання з Цеґельнею. Не зважаючи на ослаблений склад (не всі грачі змогли виїхати, бо деякі працювали), Горинь таки метч виграв 1:0.

Після цих змагань Горинь безконкурентно заняв перше місце в табелі, а розіграння ще одного метчу (20. VI. в Рівному) з Гартом є тільки формальністю, бо навіть програний метч не відбере українській рівенській дружині першого місця в табелі.

По тім метчу став табелі такий:

1. У. К. С. Гарт — Здолбунів	3	6	5:0
2. У. К. С. Гарт — Здолбунів	3	2	1:2
3. Цеґельня — Здолбунів	4	2	1:5

ПІД УВАГУ ЧЛЕНАМ І. ДРУЖИНИ УКРАЇНИ.

Неділя, пізний вечір; доходить 10. година. Якби грачі І. дружини України знали, з яким трепетним і запертим віддихом спортовці Волині ждуть коли львівський спікер оголосить вислід України!.. Останні виграні з Чорними й Р. К. С. наповнили наші серця великою радістю. Тільки так дальше! Хай ці ігри обєднують-цементують почетвертовану націю. Міцно держіть свій прапор, бо Ваша перемога і радість є одночасно й нашою перемогою і підтримкою у тяжкій борні! Від щирого серця бажають волинські спортовці України здобути перше місце в Округовій Лізі. М.

УКРАЇНСЬКИЙ СПОРТ У ПРАЗІ.

У. В. С. — Щвеглова колєй 6:0 (1:0). Були це перші півфінальні змагання, які українська дружина виграла високо, але з важким трудом, бо противник у першій половині був дуже небезпечний. Противник української дружини здобув був друге місце в минулорічних мистецтвах. Коли українська дружина здобула у другій половині другі ворота, заграла вже концертово у своїх лініях і намагалася добути якнайбільше воріт, щоб скріпити своє положення перед черговими змаганнями. До цих змагань виступила вкінці українська дружина вже є добрим воротарем. Ворота здобули: Крилів 3, Черняхівський, Гарасимів і Друбан.

Участь у фіналі має У. В. С. майже вже запевнену. Останні півфінальні змагання грає У. В. С. в середу 2 ц. м. в Дейвіцах „на Ружку“.

СПОРТОВІ НОВИНКИ.

Невже грачі Руси розбігаються? Чеський „А-ЗеТ“ приносить вістку, що дружина БФТЦ Береґів робить усі заходи, щоб дістати для себе середущого напасника Руси, професіонала Кармана. Хоч покищо не прийшло ще до повної згоди між обома клюбами, всеж таки Береґів надіється, що до чергових дивізійних боїв виступить уже з Карманом. Імовірно провід Руси звільнить Кармана. Якщо подана „А-ЗеТ-ом“ вістка правдива, означалоб, що Русь, випавши з Ліги, розпускає своїх новозаанґажованих грачів, очевидно професіоналів. Хто зна, чи не вийде це закарпатській дружині на користь.

Планічка розбитий. Підчас змагань Славія — Фебус у Штрасбургу зранили репрезентаційного воротаря Чехословаччини Планічку, якому розбили чоло над оком, наслідком чого він дістав легке потрясення мозку. Одначе в лічниці виявилося, що рана Планічки не грізна і він за тиждень буде вже грати. Також Пуча розбили на цих змаганнях.

Австрійська Ліґа. Вакер — Постспорт 3:2; Спорт клюб — Фльорідсдорф 5:0; Лібертас — Фаворітнер 2:2

Мадярська Ліґа. Гунґарія — Сеґед 3:1; Ференцварош — Немзеті 3:0; Уйпешт — Будаї 3:1; Кішпешт — Галадаш 5:1; Будафок — Електромош 3:2.

Нові книжки й журнали.

ДЕНЬ МАТЕРИ. Сценічна картина з 1 дії. Уложила **М. Шостак-Гасюкова** на фрагментах з поезій Ул. Кравченко „Шелести нам барвінку“. Друкарня оо. Василіян у Жовкві. Стор. 24. 8°.

ОГОЛОШЕННЯ

За оголошення редакція не відповідає.

Театри.

Український Нар. Театр ім. Тобілевича.

ПІДГАЙЦІ:

1. VI. Муж двох жінок.
2. VI. Вій.
3. VI. Довбуш.

З Підгаєць іде театр до Бучача.

Український Мол. Театр „Заграва“ під арт. пров. В. Блавацького.

ЖОВКВА:

30. V. Камо грядеши? II. част. Смерть Нерона?
31. V. Трафіка пані генералової
1. VI. Т. Шевченко.

Український Національний Хор, муз. провід. Дмитра Котка.

1. VI. Мостиська.
2. VI. Нижанковичі.
3. VI. Добромиль.
4. VI. Хирів.
5. VI. Устрики.

Великий Театр:

Вівторок 1. VI. год. 8. веч. „Король“.
Середа, 2. VI. год. 8. веч. „Король“.
Четвер 3. VI. год. 8. веч. „Король“.
Пятниця, 4. VI. год. 8. веч. „Король“.

КІНА.

АПОЛЬО: „Останній акорд“ з Ліль Даговер.
АТЛЯНТИК: „Тиждень перед шлюбом“.
ВАНДА: „Ванесса“, „Війна в царстві вальса“.
ҐРАЖИНА: „Справа 444-х“, „Вулиця шалівки“.
ЕВРОПА: „Панна Петрусь“.
КАСІНО: „Тільки раз кохаєш“.
КОПЕРНИК: „Іх перше кохання“.
МАРУСЕНЬКА: „Ал хет“ („За ґрати“) і „Веселі бідаки“.
МЕТРО: „Епізод“ з Паулею Веселі та „Чорна рука“.
МІРАЖ: „Кватирка в Пратеру“, „Тайна д-ра Чандлера“.
МУЗА: „Поворот до життя“ („Чорні шкоди“).
ПАЛЯС: „Пан редактор шаліє“.
ПАКС: „Буде краще“ з Тоньком і Щепком.
ПАН: „Цісі“.
РАЙ: „Пепі“ комедія.
СВІТ: „Ада це не личе“ та ревія.
СТИЛЕВЕ: „Пісенькар Відня“ і ревія „Зелена коверта“.
ТОН: „Герой Тексасу“
УТІХА: „Останній могіканин“ і ревія „Над синім Дунаєм“.
ХИМЕРА: „Під твою опіку“

ФОТОПЛЯСТІКОН.
(пл. Марійська 5).
„Зальцбурґ“.

ЗАКОРДОННЕ РАДІО.

Вівторок, 1. червня 1937

БЕРЛІН (357) 18.00 Година музики, 20.10, 21.00 Орх. концерт, ВІЛЬҐОРОД (437) 18.15 Спів. ресіталь, 19.50, 20.00 Нар. пісні, 20.55, 21.00 Оп. арії, БУДАПЕШТ (550) 12.05 Сальон. музика, 17.30 Арфа, 18.30, 19.00 Циг. музика, 19.30, 20.00 21.00 „Севільський цирульник“ оп. Россіні, ВІДЕНЬ 12.00 Орх. концерт, 15.15, 17.05 Для дітей, 20.20 Веселий муз. скеч, 22.20, 23.00 Віденська музика, ДАЙТШЛЯНДЗЕНДЕР (1571) 14.00, 16.00 Музика, 18.00 Форт., 20.10 Нар. музика, КОШИЦІ (259) 18.00 Для Закарпаття, МІЛЯНО (369) 17.15 Вок. концерт, 19.00 Розр. музика, 21.00 22.00 „Мірелле“ оп. Остадіs, МІНХЕН (405) 8.30, 9.00 Весела музика, 18.30 Вок. авд., 19.10 Розр. музика на форт. на 4 руки, 19.30 Нар. пісні та балади, 22.30 Вок.-муз. концерт, ПРАГА (470) 12.35 Орх. концерт, 17.30 Квартет, 18.10 Концерт абсольвентів нім. муз. академії, РАДІО ПАРІ (1648) 12.00, 12.30 Концерт легкої симф. музики, 13.15, 17.30 18.30 Спів, 17.45 Форт., 20.15, 21.00, 22.00, 23.00 „Севільський цирульник“ оп. Россіні, РИМ (421) 17.15 Танк. музика, 20.40 Розр. музика, 21.00, 22.00, 23.00 „Іріс“ оп. Масканьї.

Середа, 2. червня 1937.

БЕРЛІН (357) 16.45 Соната форт. а-дур Шуберта, 19.20 Мельодії Вальт. Кольо та Павла Лінке, муз., спів, 20.10 Розр. музика, 22.30 Легка і танк. музика, ВІЛЬҐОРОД (437) 18.20 Орх. концерт, 19.50, 20.00 Славянські пісні, 20.30, 21.00 Гумор, БУДАПЕШТ (550) 12.05 Концерт симф. орх., 13.30 21.00 Циг. музика, 17.55, 18.00 Віольончеля, 22.20 Двофорт. музика, Віденъ (507) 19.25, 20.00, 21.00 „Дер Беренгайтер“ оп. С. Вагнера, ДАЙТШЛЯНДЗЕНДЕР (1571) 10.30 Для дітей, 14.00, 16.00 Музика, 20.10 Спів, 21.15 Дута орхестра, МІЛЯНО (369) 17.15 Танк. музика, 18.50 Розр. музика, 20.40 Орх. музика, 21.00 Комедія, 21.40, 22.00 Солісти: скр., форт., МІНХЕН (405) 8.30, 9.00 Веселі мельодії, 16.10 Оповідання та пісні, 19.00 Весела конц. авд., 20.10, 21.00, 22.00 Великий лар. вечір, 23.00 „Анне-Лізе“ оп. Еренберґа, ПРАГА (470) 14.15 Німецька авд. для дітей, 20.55, 21.00 Концерт орх., спів, 22.20 Лотиські пісні, РАДІО ПАРІ (1648) 13.15, 15.00, 17.30, 20.15 Спів, **20.30, 21.00, 22.00 „Тарас Бульба“ муз. драма Самуель-Русо**, РИМ (421) 18.50, 19.45 Розр. музика, 21.00, 22.00 Концерт військ. орх.

ЛЬВІВСЬКЕ РАДІО.

Вівторок, 1. червня 1937.

6.15 Пісня, 6.18 Руханка, 6.38 Музика з гр. пл., 7.00 Ранішній денник, 7.10 Музика з гр. пл., 7.15 Для новобранців, 7.35 Музика з гр. пл., 7.00 Авдиція для шкіл, 11.30 Для шкіл: Прогулька з пригодами, 11.57 Сигнал часу, 12.03 Полудневий денник, 12.15 Інформаційна газетка в українській мові, 12.25 Легкий концерт військов. орхестри, 13.55 Оперовий фрагмент, гр. пл., 14.55 Львівська біржа, 15.00 „Івась і Ганнуся“ у вик. учениць, 15.25 Оперова музика з гр. пл., 15.40 Львівські біжучі вістки, 15.45 Господарські вістки, 11.00 Чим є твій татко: Огородник, 16.20 Пісні у вик. хору; 16.45 Дорога до Буркуту, виг. дв. Вол. Лівочківський, 17.00 Сальон. тріо, 17.50 Актуальна туристична гутірка, 18.00 Фінанс.-госп. огляд, 18.10 М. Флета співає, гр. пл., 18.25 Діти вулиці у польській повісти, 18.40 Програма на завтра, 18.45 Спортові вістки, 18.50 Актуальна гутірка, 19.00 Два злодії, скеч, **19.15 Сучасна пісня різних народів у виконанні Марії Сокіл і Антона Рудницького (у програмі пісні Кирила Стотта, Сергія Василенка Іг. Стравінського, Й. Мариса, Фр. Крайзлера, Белі Бартока, Мор. Равеля, Альб. Руселя, Риш. Штравса, Серг. Прокопієва).** 19.50 Спорт. вістки, 20.00 Концерт симф. орх., 20.45 Вечірній денник, 20.55 Хліборобські вістки, 21.05 Квартет і солісти, 21.45 „Битва за Хоронжанку“ (II), 22.00 Стравінський і Респіґі, гр. пл., 22.50 Останні вістки радіоденника, метеор. комунікат, огляд преси, 23.00 Концерт бажань, 23.30 Танкова музика, 24.00—1.00 Орх. концерт.

Середа, 2. червня 1937.

6.15 Пісня, 6.18 Руханка, 6.38 Музика з гр. пл., 7.00 Ранішній денник, 7.10 Музика з гр. пл., 7.15 Для новобранців, 7.35 Музика з гр. пл., 8.00 Авдиція для шкіл, 11.30 Для шкіл: Гостина у зубрів в Біловежі, Музика з гр. пл., 11.57 Сигнал часу, 12.03 Полудневий денник, **12.15 Значіння хлібороба в експорті яєць, виг. дир. Іван Мартюк**, 12.25 Пів години музики, 13.55 Година російської музики, гр. пл., 14.45 Як Антошко від жайворонка навчився співати, гутірка для дітей, 14.55 Львівська біржа, 15.00 Наші пісенькарі, гр. пл., 15.40 Львівські біжучі вістки, 15.45 Господарські вістки, 16.00 Серед італійських польонофілів, 16.15 Серенади у вик. сальон. квартету, 16.45 Червоний хрест і військо, 17.00 Ґектор Берліоц, муз. репортаж, 17.50 Століття азбуки Морзея, 18.00 Хвилина бюра студій, 18.10 Орхестра гармоністів, гр. пл., 18.30 Ах, це Закопане!, 18.40 Програма на завтра, 18.45 Спортові вістки, 18.50 Актуальна гутірка, 19.00 Розр. концерт, пісеньки, трубка, хор ревелерсів, фортепіян, 19.35 Спортові вістки, 20.05 Танк. музика, 20.45 Вечірній денник, 20.55 Актуальна гутірка, 21.00 Шопенівський концерт у вик. Йос. Турчинського, 21.45 „Битва за Хоронжанку“, 22.00 Польська музика на переломі XVIII і XIX століття, скр., альтівка, віол., форт., 22.50 Останні вістки веч. денника, метеорольог. комунікат, огляд преси, 23.00, 23.20 Танк. музика з гр. пл., 24.00—1.00 Орх. концерт.

ОПОВІСТКИ.

Замісць цвітів на могилу бл. п. **Д-ра Клявдія Білинського** зложив Д-р Тит Бурачинський зол. 20.— на Фонд Допомоги Академічній Молоді.

Як неприйнятий гонорар **Д-ром Цимбалістим** зложив Д-р Тит Бурачинський зол. 20.— на Фонд Допомоги Академічній Молоді.

Дирекція Коедукаційної гімназії ім. Івана Франка в Дрогобичі подає до відома, що удокументовані подання до вступних іспитів до кляс I—IV (до IV. кл. за дозволом Кураторії) та до VIII кл. гуман. типу (теж за дозволом Кураторії) треба вносити на руки Дирекції до дня 15. червня п. р. В шкільному році 1937-38 буде ліцей гуманістичний і математично-фізичний. Замісцеві учні найдуть приміщення в бурсі. — **Дирекція.** 1012 3—3

КУПНО - ПРОДАЖА

ШУКАЮТЬ ПРАЦІ

ДІВЧИНА в середнім віці, добре варить, ощадна, працьовита шукає праці за господиню. Львів, Спортова ч. 3 СС. Милосерди для С. Р. 1027 1—1

РІЖНІ

ОГОЛОШЕННЯ.

ЦІННИК ОГОЛОШЕНЬ У ЩОДЕННИКУ „ДІЛО“.

Розмір часопису: 3 текстові шпальти і 4 оголошеневі шпальти.

1 мм. одношпальтовий або його місце в рубриці оголошень	зол. 0.35
1 мм. одношпальтовий в тексті і новинках	зол. 0.60
1 мм. одношпальтовий на першій сторінці	зол. 0.80

Дрібні оголошення від слова:

матримоніяльні і приват. кореспонденція по	зол. 0.15
купно, продаж, винаєм і т. п.	зол. 0.10
шукаючі праці	зол. 0.05

слова товстим друком подвійно.

Остання сторінка 1/1	зол. 480.—
Остання сторінка 1/2	зол. 250.—
Остання сторінка 1/4	зол. 130.—
Остання сторінка 1/8	зол. 70.—

За редакцію відповідає Олександер Костик. Видає Видавнича Спілка „Діло“. В друкарні Вид. Спілки „Діло“. Львів, Ринок 10.